
Shri Nrisimhapuratirthamahimavarnanam

श्रीनृसिंहपुरतीर्थमहिमावर्णनम्

Document Information

Text title : Shri Nrisimhapuratirtha Mahima Varnanam

File name : nRRisiMhapuratIrthamahimAvarNanam.itx

Category : vishhnu, dashAvatAra, viShNu, padmapurANa, tIrthakShetra

Location : doc_vishhnu

Proofread by : Manoj Kumar Barman

Description/comments : nRRisiMhakosha 3 upAsanA khaNDA uttarArdha. padmapurANE shrInRisiMhapuramAhAtI shrIshivapArvatI saMvAde

Latest update : August 11, 2025

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

August 11, 2025

sanskritdocuments.org

Shri Nrisimhapuratirthamahimavarnanam

श्रीनृसिंहपुरतीर्थमहिमावर्णनम्

दक्षिण प्रयाग माहात्म्य

प्रथमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः । श्रीलक्ष्मीनृसिंहाय नमः ॥

लक्ष्मीशोभितवामभागममलं सिंहासने सुन्दरम् ।

सत्ये चक्रधरं य निर्भयकरं वामेन यापं वरम् ॥

सर्पाधीशकृतातपत्रममलं श्रीवत्सवक्षःस्थलम् ।

वन्दे देवमुनीन्द्रवन्दितपदं लक्ष्मीनृसिंहं विभुम् ॥ १ ॥

श्रुत्वा माहात्म्यमतुलं क्षेत्राणां सरडस्यकम् ।

सर्वार्थैकपदं गुह्यमपृच्छन् मुनयोऽमलाः ॥ २ ॥

को देवः सर्वदेवानां क्वास्ते कीदृगविधः कथम् ।

पूज्यो मन्त्रोऽस्य कः सूत सर्वं तस्य वदस्व नः ॥ ३ ॥

सूत उवाच ।

मुनयः साधुपृष्टोऽहं लोकानां छितमीप्सुभिः ।

वक्ष्ये गुह्यं भगवते नत्वा व्यासाय धीमते ॥ ४ ॥

अेकदा रडसि स्थाणुं समाधिनिरतं सती ।

प्राणभ्योवाच मधुरं जिज्ञासुर्गुह्यमात्मनि ॥ ५ ॥

द्रेव्युवाच ।

सर्वज्ञा प्राणनाथेश प्रसादं कुरु शङ्कर ।

किं ध्यायसे चिरं चित्ते ध्येयस्ते कः परात्मनः ॥ ६ ॥

एत्थं येदृपया तेऽद्य श्रोष्याम्यार्तिर्तिनाशन ।

तव प्रसादादहमप्यन्तस्तं चित्तये विभुम् ॥ ७ ॥

श्रीशिव उवाच ।

शृणु देवि परं गुह्यमनाप्येयमपि क्वचित् ।
वक्ष्ये ध्येयं सदा यत्तदनिर्देश्यं मनोगिराम् ॥ ८ ॥

यद्रेकमजरं शान्तं सखिदानन्दरूपकम् ।
अनाप्यं नरसिंहेति प्रसिद्धं चिन्तायामि तत् ॥ ९ ॥

आत्मा यः सर्वभूतानामनादिनिधनोऽव्ययः ।
स्वप्रकाशः सुराधीशैरभिवन्द्यपदाम्भुजः ॥ १० ॥

अेषः स्वलीलया विश्वं सृजत्यवति उन्त्यजः ।
नानावतारैर्विश्वात्मा कीडत्यद्भुतविडम् ॥ ११ ॥

देवानां गुणविद्गानामेष कारणमक्षरम् ।
क्षराक्षरविभेदाभ्यामेष सर्वत्र राजते ॥ १२ ॥

अलिङ्गः सर्वलिङ्गात्मा प्राणलिङ्गो मधेश्वरि ।
नृसिंहोऽम्भुजमात्मस्थः स्वात्मना चिन्त्यते विभुः ॥ १३ ॥

द्वैव्युवाच ।

देवेश जगदीशान सर्वज्ञ करुणाकर ।
ज्ञात आत्मा नृसिंहेति प्रसादात्तव शङ्कर ॥ १४ ॥

कथं ज्ञेयो मडामूढैरजितात्मभिरीश्वरः ।
तन्मामाप्याडि यत्रासौ सुप्तेनावप्यतेऽपिलैः ॥ १५ ॥

श्रीशिव उवाच ।

ज्ञेयो भक्त्यैव नृहरिर्लब्धवा सत्समागमात् ।
विरक्तः सर्वभोगेषु सर्वात्मा सर्वतोभुजः ॥ १६ ॥

आला वा ज्ञानिनः सक्ता विरक्ता वा गुणात्मकाः ।
मुष्येरन् संसृतेर्भक्त्या उरेः सत्सङ्गलब्धया ॥ १७ ॥

भक्तिस्तद्रेकनिष्ठा या कायवाङ्मनसा सदा ।
अडुर्भिर्भुङ्घा प्रोक्ता सद्यः संसृतिहारिणी ॥ १८ ॥

अनन्तजन्मसाहस्रैः सञ्चितैः पुण्यराशिभिः ॥

भक्तिस्थान्मृदुरौ भव्या सर्वात्मन्यपिलाश्रये ॥ १९ ॥

नानापातकयुक्तोऽपि मूढोऽध्यविजितेन्द्रियः ।

લીલયાપ્નોતિ કૈવલ્યં નૃહરેર્નામકીર્તનાત્ ॥ ૨૦ ॥

દુરાધ્યો નૃભિર્મૂઢૈરવિપડવેદ્રિયૈરયમ્ ।

સુખેનાવાપ્યતે યત્ર તદ્બુદ્યં બ્રવીમિ તે ॥ ૨૧ ॥

પુરા ત્રિપુરદાહેન તમાશોષતનોર્મમ ।

સુધાંશુગડ્ગાસડ્ગોડપિ ન શાન્ત્યૈયદભૂચ્છિવે ॥ ૨૨ ॥

તદા ભીમતનોરગ્રો સુરાઃ સ્થાતુમનીશ્વરાઃ ।

ગત્વા બ્રહ્માદ્યો વિષ્ણું શરણ્યં સુવ્યજિજ્ઞાપન્ ॥ ૨૩ ॥

દેવા ઊચુઃ ।

જય શાન્ત બલાધાર વિશ્વરૂપ પરાત્પર ।

વિષ્ણો ત્રિપુરસંહર્તુર્દાહં શમય માધવ ॥ ૨૪ ॥

એષ વીરો મહાભીમ ઉગ્રઃ ક્રોધાગ્નિદીપનઃ ।

ત્રિનેત્રો દાહસન્તમો ગ્રાસં કર્તા ધનઃ સ્ફુટમ્ ॥ ૨૫ ॥

પાહિ પાહિ ત્રિલોકેશ હાલાહલગિલાનનાત્ ।

અકાણ્ડે પ્રલયો મા ભૂદ્યુતાશ્રિતદેહિનામ્ ॥ ૨૬ ॥

શ્રીશિવ ઉવાચ ।

ઇતિ વિકલવિતં તેષાં સુરાણાં વીક્ષ્ય માધવઃ ।

પ્રહસ્ય મેઘગમ્ભીરાં બભાષે વાયમમૃતામ્ ॥ ૨૭ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ ।

અભયં વોડમરા અસ્તુ શિવલીલાનિવેશતઃ ।

એતસ્માન્નહિ સાધૂનાં ભીતિર્વિશ્વાત્મરૂપિણઃ ॥ ૨૮ ॥

ભીમોડયં કિલ ભીમાનાં મૃત્યોર્મૃત્યુગ્જયોડસૌ ।

કાલસ્યાપિ મહાકાલઃ શિવાનાં તુ શિવં સ હિ ॥ ૨૯ ॥

અયં મે હૃદયં શમ્ભુરસ્યાહં હૃદયં પરમ્ ।

ઇતિ જાનાતિ તત્ત્વેન યઃ સમુચ્ચેત સહુટાત્ ॥ ૩૦ ॥

અસ્તિ તત્ર સરિત્ પુણ્યા ભીમા ભીમાડ્ગસમ્ભવા ।

નીરાકારં વપુઃ કૃત્વા વિધાસ્યે તત્ર સડ્ગમમ્ ॥ ૩૧ ॥

અતોડહં દ્રવરૂપેણ સ્વાં શક્તિં પ્રેરયન્ સુરાઃ ।

તમઘદ્રવરૂપેણ ક્રીડન્તં સમુપૈમિ ભોઃ ॥ ૩૨ ॥

तत्र यूयं समायात सर्वे सर्वार्थसाधकम् ।
द्रष्टुं भीमाद्रवायोगं लोकात्रा छितमीश्वरः ॥ ३३ ॥

श्रीशिव उवाच ।

धत्यादिश्य सुरान् विष्णुस्तत्रैवान्तरधीयत ।
देवः सधोद्रवाकारं दृष्टुर्विस्मितान्तराः ॥ ३४ ॥

तदैव मे ह्यङ्गभूता नदी सर्वाधडारिणी ।
यथार नीरया भीमा पावनी सर्वदेहिनाम् ॥ ३५ ॥

देवा उलयतः कूले पश्यन्तो वृष्टमानसाः ।
ययुर्यत्रोभयोः सङ्गः प्रत्यगात्मा हरिः स्थितः ॥ ३६ ॥

आलोख्यात्मैकसौभ्यं श्रीमन्दिरं सुन्दरोत्तमम् ।
प्राणम्य स्तुतिभिः स्तुत्वा द्रिव्यपुष्पैरवाकिरन् ॥ ३७ ॥

नदीसङ्गमसुस्नाता उतपापतमोभराः ।
नृसिंहदर्शनानन्दनिर्भरास्तेऽभवन्सुराः ॥ ३८ ॥

तदेवि परमं क्षेत्रं सिद्धीनां परमायनम् ।
आस्ते यत्रानिशां देवो नृसिंहो भक्तवत्सलः ॥ ३९ ॥

सुदर्शनमित्यभिहितं क्षेत्रं यद् वेदविद्भरैः ।
तत्राभिरेष भूगर्भे क्षेत्रराजो विराजते ॥ ४० ॥

कलिकल्मषभुद्धीनां मडापापकृतामपि ।
दर्शनात्पापराशिघ्नो भजनाद् भुक्तिमुक्तिदः ॥ ४१ ॥

अत्रैव मृग्यः सर्वात्मा नृसिंहो भवामीरुभिः ।
ध्येयः पूज्यो नमस्योऽयं सर्वार्थैकामरद्भुमः ॥ ४२ ॥

@धति श्रीपद्मपुराणे नृसिंहपुरमाहात्म्ये शिवपार्वती संवादे
क्षेत्रोत्पत्तिकथनं नाम प्रथमोऽध्यायः ।

द्वितीयोऽध्यायः

द्रेव्युवाच ।
कासौ शक्तिद्रवीभूता विष्णोस्ते ञ्जितेश्वर ।
किं नाम कथमाभ्याभूद्युद्योरिति शंस मे ॥ १ ॥

श्रीशिव उवाच ।

या शक्तिर्वैष्णवी देवि द्रवीभूतामलाशिवा ।

सा नीरेति समाख्याता विष्णुतत्त्वैकवादिभिः ॥ २ ॥

नयनी सर्वभावात्रां नीरा या कथ्यते बुधैः ।

सा नीरा प्रथिता लोके विष्णोः शक्तिः परेश्वरी ॥ ३ ॥

निःशेषरमाणा नीरा त्रिद्रसानन्दवर्धिनी ।

नीराकारा हरितनुः सेव्या सुरमुनीश्वरैः ॥ ४ ॥

नानासिद्धिप्रदा पुण्या पुण्यवदभिरवाप्यते ॥ ।

तथा भीमेति विख्याता ममशक्तिः शिवाशिवे ॥ ५ ॥

नाशं नयति पापानि लोकानां या स्वरूपतः ।

भीमस्य मे द्रवतनुर्भीमा लोकेषु पठ्यते ॥ ६ ॥

धयं हरति लोकानां भीतिं छि भवसिन्धुतः ।

नीराहरिश्छं भीमा द्वयोर्योगः सुदुर्लभः ॥ ७ ॥

सङ्गमोऽयं भुवि ज्योतिः प्रयागं इति पावनः ।

अभवद्यजनं यत्र प्रदर्भमगमन् सुराः ॥ ८ ॥

प्रयागमिति विख्यातं प्रयागात्कोटिपुण्यदम् ।

महर्षिभिः कथितो यस्य मडिमा शृङ्गा पार्वति ॥ ९ ॥

नीराभीमरथीयोगं ये श्रुण्वन्ति विदूरतः ।

ते पापपञ्जरं छित्वा यान्ति विष्णोः परं पदम् ॥ १० ॥

छिं पुनः शृङ्गया नित्यं ये सेवन्ते मडाधियः ।

नृसिंहमूर्तिं सन्दृष्ट्वा पुरीं प्राप्ता मडोदयाः ॥ ११ ॥

नीरा नीरेति भीमेति सकृन्नाम जपन्ति ये ।

तेषां नामैव गृह्णातां यमदूता न गोचराः ॥ १२ ॥

नीराभीमाम्बुकल्लोलदर्शनोदितयेतसाम् ।

पितरो नरकाद्यान्ति बहिर्विमलिताशयाः ॥ १३ ॥

धृच्छन्ति ते सदात्येतदछो नः कुलदीपकः ।

कश्चिद्भ्रता नरो योगं नीराभीमोद्भवं सुधीः ॥ १४ ॥

तर्पयिष्यति सुस्नातः श्राद्धं भक्त्या करिष्यति ।
 तेन तृप्ता द्रिं गत्वा वत्स्यामः शाश्वतीः समाः ॥ १५ ॥
 नीरा भीमरथीयोगं द्रष्टुस्तुष्टाः पितामहाः ।
 पुष्टिं ददाति धर्मस्य कष्टान् दूरे दधत्यलम् ॥ १६ ॥
 नीराभीमरथीयोगे स्नातस्याङ्गेषु भिन्दवः ।
 तावन्त्यभट्टसहस्राणि वसतिः स्मर्यते दिवि ॥ १७ ॥
 यमुद्दिष्ट्याञ्जलिं दत्ते नीराभीमाम्भुसङ्गमे ।
 स विमानमुपारुह्य तत्क्षणाभ्युत्थते भवात् ॥ १८ ॥
 नीरा भीमरथीयोगे श्राद्धं कृत्वा विचक्षणः ।
 आकल्पं नयते तृप्तिं पितृनेकोत्तरं शतम् ॥ १९ ॥
 ये नानाथोनिगतारो ये नानानरकार्हिताः ।
 ते मुख्यन्ते क्षणादेव नीराभीमाम्भुतर्पणात् ॥ २० ॥
 अेकं सम्भोजयन्शुभं नीराभीमाम्भुसङ्गमे ।
 त्रैलोक्यतृप्तिं विधिवन्नयेदाकल्पिकीं नरः ॥ २१ ॥
 यत्र श्रीमान् नरहरिः डैवल्याद्यभिलार्थदः ।
 भक्तानुग्रहवानास्ते सङ्गोऽङ्गुपवानपि ॥ २२ ॥
 अडो क्षेत्रस्य माडात्स्यं को विजनाति तत्पतः ।
 सडस्रवदनोऽप्याडो यत्र मूक एव स्थितः ॥ २३ ॥
 अेवं नरहरिः साक्षात् सखिदानन्दरूपिणः ।
 शरीरं क्षेत्ररूपेण प्रतिष्ठामाममत्र छि ॥ २४ ॥
 वालुकाविष्णुरूपेण तरवो विबुधोत्तमाः ।
 पक्षिणो मुनयो यत्र मानवाश्चिद्रसात्मकाः ॥ २५ ॥
 सदा पुण्यतमः कालो देशः पुण्यतमः सदा ।
 सदा पात्रं पवित्रं छि यत्र देवो नृकेसरी ॥ २६ ॥
 तत्तीर्थं तीर्थतरणं तत्साधनमनुत्तमम् ।
 सा सिद्धिर्भडती देवि यन्नृसिंहेति कीर्तनम् ॥ २७ ॥
 यस्य लीलातनोः पूर्वं पश्चाद्वापार्श्वं धत्यलम् ।
 न शक्यतेऽधिकं कर्तुं पश्चिपूर्वस्य सर्वतः ॥ २८ ॥

तथापि लीलया तस्य गतीनां नियमः कृतः ।
 तेनैव पश्यतां देवि ब्रह्मादीनां पुरः पुरा ॥ २९ ॥
 देवात्रो मुक्तिरुद्दिष्टामृतानां पृष्ठतोषणम् ।
 वामे स्वर्गोऽथ विज्ञानं दक्षिणे परमात्मनः ॥ ३० ॥
 लब्धा भरतवर्षेऽत्र जन्ममानुषमुत्तमम् ।
 न गच्छेन्नृदरेः स्थानं स शोभ्योवञ्चितो बत ॥ ३१ ॥
 नृशब्दो ज्ञववाचीऽसिंशब्दो बन्धवाशकः ।
 नृसिं हन्ता नृसिंहोऽयं ज्ञवबन्धविनाशकः ॥ ३२ ॥
 नृसिंहोऽज्ञानं ज्ञानं भक्तिवैराग्ययोगतः ।
 पूर्णं पुरं त्रिलोकस्थैर्नृसिंहपुरमीर्यते ॥ ३३ ॥
 अतद्रहस्यं त्रिषु विष्टपेषु रहस्यमेतत् त्रिषु वैदिकेषु ।
 अतद्रहस्यं त्रिगुणेश्वरेषु सङ्गीयते वेदशिरोभिरार्यैः ॥ ३४ ॥
 अतत्रयाज्ञां लोकानामुपरिष्ठात्पुरास्थितम् ।
 मधनुग्रहतो भूमौ ज्योतिर्मागादनुत्तमाम् ॥ ३५ ॥
 ब्रह्माणा तु पुरा प्रोक्तं रहस्यं मे प्रसङ्गतः ।
 मया प्रोक्तं नारदाय सुरेभ्यः प्राड यो मुदा ॥ ३६ ॥
 ततो लोकेषु विख्यातमभूत्पापहरं परम् ।
 सद्यः सिद्धिकरं देवि मडामोक्षैकसाधकम् ॥ ३७ ॥
 विना जपं विना ध्यानं विनायेन्द्रियसंयमम् ।
 यथात्र भुक्तिर्भुक्तिश्च न तथाऽन्यत्र कुत्रचित् ॥ ३८ ॥
 सन्ति पुर्यावनानीऽसिंशब्दोऽस्यसंस्थो ।
 न नृसिंहसमो देवो नीराभीमाङ्गतालयः ॥ ३९ ॥
 अकतः सर्वतीर्थानि नृसिंहपुरमेकतः ।
 न भवन्ति समान्यार्यैर्भुक्तिर्भुक्तिमल्लङ्घिभिः ॥ ४० ॥
 कलिकल्मषबुद्धीनां पुरतो मृगमयं स्फुटम् ।
 भविष्यति मडाक्षेत्रं सर्वतोऽजोमयं त्विदम् ॥ ४१ ॥
 न कर्त्विन य वा कालो नाधिर्नव्याधिरुल्लभा ।

यत्र जगति यादोग्रो मृत्योर्भृत्युर्नृकेसरी ॥ ४२ ॥
 तावत्यातकमातङ्गा गर्जन्ति भुवि निर्भयाः ।
 यावद् भीमातटोल्लासि सिंहनाम न वाक्यथे ॥ ४३ ॥
 प्रसङ्गाद्युपडासाद्वा सङ्केताद्युपकीर्तितम् ।
 नृसिंहेति सङ्ग्राम दंडेत् पापौघपञ्जरम् ॥ ४४ ॥
 स यत्र लीलामास्थाय रमतेऽनन्तशक्तिमान् ।
 ततः किं परम् लोके वर्णनीयं कृत्वार्थिभिः ॥ ४५ ॥
 देवि तत्रास्थितो जन्तुर्लीलयाम्प्रोति यां गतिम् ।
 सा योगैरुत यागाद्यैः प्राप्नुमन् यत्र दुर्लभा ॥ ४६ ॥
 अलं योगैरलं यागैलं दीनप्रतादितिः ।
 प्राप्तिर्यदित्यान्नदरेः पदस्यास्यमडौजसः ॥ ४७ ॥
 श्रीनृसिंहकराग्रेण कल्पान्तनभरोज्जवलम् ।
 त्रिकोणमस्त्रमेतद्धि राजते परमर्द्धिभिः ॥ ४८ ॥
 तत्तीर्थं वरमद्यापि श्रूयते पुण्यगौरवात् ।
 यत्र श्रीसिंहवदनः श्रवणादेव भोक्षदः ॥ ४९ ॥
 नीरामीमासमुत्पत्तिमाडात्स्यं नृदरेः पुरम् ।
 शृणुयात्कीर्तयेद्भक्त्या यः स पापैः प्रमुच्यते ॥ ५० ॥
 @४ति श्रीपद्मपुराणे नृसिंहपुरमाडात्स्ये श्रीशिवपार्वतीसंवादे
 नृसिंहपुरक्षेत्रमडिमावर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ।

तृतीयोऽध्यायः

सूत उवाच ।
 नृसिंहपुरमाडात्स्यं श्रुत्वा देवी मुदान्विता ।
 पुनः पप्रच्छ भावेन प्रणाम्य गिरिशं सती ॥ १ ॥
 द्रव्युवाच ।
 साधु साधु मडापुण्यं रडस्यं कथितं त्वया ।
 माडात्स्यं पुरवर्यस्य मडापापौघनाशनम् ॥ २ ॥
 कियत्प्रमाणं तत्क्षेत्रं किमारब्धं भुवं गतम् ।

तीर्था-न्त्र कति स्वामिन् सर्वं वर्णय विस्तरात् ॥ ३ ॥

श्रीशिव उवाच ।

शिवे साधु मडाक्षेत्रमेतद् बुद्धेरगोचरम् ।

प्रमाणां यावदाकाशं यावच्छित्तस्य विस्तरः ॥ ४ ॥

ऐतद्गौणमपि प्रायो मुष्यं केचिद् ङि मन्वते ।

अन्यानि क्षेत्रजातानि क्षेत्रं प्रादुर्विपश्चितः ॥ ५ ॥

लोकानां मूढदृष्टीनां तत्त्वज्ञाने कुथेतसाम् ।

संसारोद्भिध्पलवो दृष्टः क्षेत्रराजोऽयमुत्तमः ॥ ६ ॥

पञ्चकोशं हरिपुरं नगरं योजनत्रयम् ।

देवालयं योजनार्थं प्रमाणांमिति विश्रुतम् ॥ ७ ॥

गणाराजोम्बिका दुर्गा शारदा बहिरास्थिताः ।

क्षेत्रस्थास्य मडाविघ्नान् संलर्तुं दिक्षु वै क्मात् ॥ ८ ॥

तदन्तरायुधान्यस्य दक्षिणोत्तरयोः पृथक् ।

रक्षन्ति सकलापद्भ्यो मडाक्षेत्रमिदं भिये ॥ ९ ॥

देवालये सुरगणा मुनयः सिद्धचारणाः ।

गन्धर्वाप्सरसो नागा यक्षरक्षांसि किन्नराः ॥ १० ॥

वसवोऽष्टौ तथा रुद्रा आदित्याः समरुद्राणाः ।

अहं ब्रह्मा विश्वरूपो गणेशः सनकाद्यः ॥ ११ ॥

देवा अन्ये च शतशो रक्षति क्षेत्रमुत्तमम् ।

निधिं यथा भूतगणा उग्रवेषाः समन्ततः ॥ १२ ॥

ऐतत्पुरा मडाकल्पे ब्रह्मणोम्भुजशायिनः ।

अनुग्रहायाविरभूद् दिव्यं भुवि मडाद्भुतम् ॥ १३ ॥

दिव्युवाच ।

भगवन्ननुग्रहः कृतो ब्रह्मणो हरिणा कथम् ।

कथं भुवि गतं तस्य सर्वं विस्तरतो वद ॥ १४ ॥

श्रीशिव उवाच ।

कल्पान्ते योगशय्याया उत्थिते कमलापतौ ।

सिसृक्षासीत्पुरा तत्र पद्मनाभेरुदाययौ ॥ १५ ॥

तन्मध्ये रजसा युक्तो ब्रह्माभूद् विश्वसृष्टपतिः ।
तस्य स्वमूलपद्मस्य भूलेक्षासीदये सति ॥ १६ ॥

स वर्षाणां शतं पश्यन् नालरन्नेश तत्पदम् ।
नाविन्दथ सङ्किलष्टो भूत्वा पद्मोपरि स्थितः ॥ १७ ॥

तत्र श्रीनृदरिः प्रेम्णा व्योमात्मा गूढमाहृतम् ।
तपस्तपेति तं मत्वानुग्रहं स तताप उ ॥ १८ ॥

स वर्षशतमेकाग्रसमाधौ परितिष्ठतः ।
तस्येदं दर्शयामास रुपं नारायणो हरिः ॥ १९ ॥

सहस्रशीर्षाः पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपात् ।
सहस्रबाहुर्विश्वात्मा लोकान्व्याप्य व्यवस्थितः ॥ २० ॥

दिव्याभरणशोभाढ्यो दिव्यगन्धानुलेपनः ।
दिव्यमाल्याम्बरधरो दिव्यायुधविभूषितः ॥ २१ ॥

सर्वलक्षणलक्षण्यः सर्वसौभाग्यशेवधिः ।
सर्वमन्त्रमयोदेवः प्राडालं तपसा विधे ॥ २२ ॥

धृति पीयूषमधुरां निपीयाञ्जलवोगिरम् ।
स सञ्जुव ध्रुव प्रेम्णा प्रकुल्लवदनाम्बुजः ॥ २३ ॥

प्रणम्य देवदेवेशं प्रणतार्तिहरं हरिम् ।
अस्तौषीष्टिकमनसा हरिदर्शनलब्धधीः ॥ २४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

नमोऽस्तु लीलामयविग्रहाय स्वरूपदृष्ट्याहृतसद्ब्रमाय ।
नमः परानन्दपरालयाय स्वभावसम्पत्तिमहोदधाय ॥ २५ ॥

नमो गुणानां पतये मङ्ग्ले विकारधाम्नेऽम्बिलकारणाय ।
नमो जगद्भासयते गरिमणे सते त्रिदात्माकृतये गुणाय ॥ २६ ॥

त्वमादिरस्यासि निदानमध्यं विश्वाकृतित्त्वं प्रलयो विभुस्त्वम् ।
त्वं सर्वयोनिस्त्वमसर्वयोनिस्त्वं सर्वशोऽसित्वमसर्वेशश्च ॥ २७ ॥

नमः पुरस्तादथ पार्श्वयोस्ते पश्चान्नमोन्तर्बहिरीश्वराय ।
पूर्णाद्वितीयाय नमः पराय अणीयसेऽनन्तत्रिष्टे परस्मै ॥ २८ ॥

वनेः स्फुलिङ्गा एव वारिभ्मङ्गाः सिन्धोरिवौघा एव वासनानाम् ।

ભવન્તિ તિષ્ઠન્તિ વિચન્તિ યત્ર બ્રહ્માણ્ડસઙ્ઘાસ્તમજં પ્રપદ્યે ॥ ૨૯ ॥

યદીક્ષયા જનિરસ્યાપ્રમેયો વિભુર્નૃસિંહો વરદો મમાસ્તુ ।

યોનાહમસ્મિન્ વિવિધેઽન્નસઙ્ગે સમ્પ્રેરિતઃ કાલવિનષ્ટદૃષ્ટિઃ ॥ ૩૦ ॥

યસ્થાદેશાત્ સર્ગકર્મપ્રવૃત્તો ભૂત્વાપ્યહં કાલસમ્મૂઢયેતાઃ ।

સ પુણ્યવાયા મમ સૃષ્ટિમેતામલકુરોતુ પ્રભવિષ્ણુરીશઃ ॥ ૩૧ ॥

ઇહૈવ લોકો હ્યસમીક્ષ્ય બહ્વો માયાગુણૈઃ કામયતે નુ કામાન્ ।

યચ્છન્નમુષ્મૈ ય ઇહાપ્રમેયો હરત્યનન્તો નિમિષં પ્રસીદ ॥ ૩૨ ॥

નમો નિચન્ત્રે નિચમાલયાય નમો જગન્મોહતમોરુણાય ।

નમો નૃસિંહાય વિલાસધામ્ને નમઃ શિવાયામિતવિક્રમાય ॥ ૩૩ ॥

નમો મનોદૂરચરાય વાયાં બાયામનિર્દેશ્યપદાય ભૂમ્ને ।

નમઃ સ્વભાસાખિલભાસકાય પ્રમાણમાત્રે જગદીશ્વરાય ॥ ૩૪ ॥

શ્રીશિવ ઉવાચ ।

ઇતિ સ્તુત્વા યથાપ્રણમજમાત્માનમીશ્વરમ્ ।

તૂષ્ણીં બભૂવ વિશ્રાન્ત ઇવ સ્વે મનસીશ્વરઃ ॥ ૩૫ ॥

તતઃ પ્રસાદમધુરસ્મિતપીયૂષસન્મુખઃ ।

પ્રાહ દેવેશ્વરો વાયા જીવયન્નિગમાનિવ ॥ ૩૬ ॥

શ્રીભગવાનુવાચ ।

અબ્જયોને પ્રસન્નોઽહં વરં વચ્ય સુવ્રત ।

આદેશાન્મમ યત્પૂર્વં તપસ્તપ્તં ત્વયા ખલુ ॥ ૩૭ ॥

સર્વત્ર મદ્ભાવનયા દૂરચસ્વ રજો મહત્ ।

અહમેવાખિલં વસ્તુ સદસત્પરમવ્યયમ્ ॥ ૩૮ ॥

ભૂતં ભવ્યં ભવચ્ચાન્યન્નમત્તોઽસ્તિ ચરાચરમ્ ।

મચ્યેવ મન આધત્સ્વ રજોગુણનિવૃત્તયે ॥ ૩૯ ॥

યદાત્મનિ ન નિર્ભાતમાભાતિ ચ નિરર્થકમ્ ।

તત્તમ બિમ્બવન્માયાં જાનીહિ હીનદર્શનમ્ ॥ ૪૦ ॥

મદાત્મા મદ્વિકારસ્ત્વં મહર્મા મદવસ્થિતિઃ ।

મયાત્મના સૃજન્ સર્વમપિ નો લિપ્યસે ગુણૈઃ ॥ ૪૧ ॥

સિદ્ધં સર્વેશ્વર ત્વત્તઃ સર્વં મે યદભીષ્ણિતમ્ ।

कामद्रुममवाध्याडो कः शोभेत छि पण्डितः ॥ ४२ ॥

तथापि याये उ भवतः शासनेन मलेश्वर ।

स्थातव्यं भुवि द्येश इषेणानेन सर्वग ॥ ४३ ॥

ये मूढा ये दुराचारा ये य कामलता नराः ।

तेषां मदा-धमनसां प्रसादं कर्तुमर्हसि ॥ ४४ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

विधेद्यारभ्य तिष्ठामि भुवि लोकहितङ्करः ।

श्रवणार्द्रार्शनाध्यानात्कायवाङ्मनसाधत् ॥ ४५ ॥

जम्बुद्वीपे भारतेऽहं गोदाङ्घ्र्यान्तरावनौ ।

तिष्ठामि शम्भुना सार्धमेकरूपः सतां गतिः ॥ ४६ ॥

नृसिंहनामा जुवानां बन्धडा वरेश्वर ।

स्थास्यामि दृश्यादृश्यात्मा नानाशक्तिभिरादरात् ॥ ४७ ॥

तवानुग्रहकामाय लोकानां हितभीक्षया ।

स्थितोऽपि पापैर्दुर्लभ्यः प्रायशोऽहं प्रजाधिप ॥ ४८ ॥

तथापि पूर्वदत्तं ते वचनं कर्तुमिच्छया ।

नीराभीमाम्बुकल्लोले विहरामि सुरेश्वर ॥ ४९ ॥

ततः प्रह्लादनामात्रे दैत्यपुत्रो भविष्यति ।

स नारद वचसा कश्चिद्यति तपो मडत् ॥ ५० ॥

तत्तपस्तुष्ट आराद्धि नीराभीमाम्बुसङ्गमात् ।

स्थास्ये प्रत्यङ्मुषो ब्रह्मन् द्विभुजः सिद्धिभूषणः ॥ ५१ ॥

ततो मां भुवि सल्लोका भञ्जिष्यन्ति सुसिद्धये ।

अष्टाक्षरमनुप्रोक्तं प्रजापनवराभयम् ॥ ५२ ॥

सर्वेषामिडभूतानां भजतां मामनारतम् ।

ददामि विपुलान् भोगानन्ते कैवल्यमद्भुतम् ॥ ५३ ॥

श्रीशिव उवाच ।

धृत्युक्त्वा भगवान् विषणुः प्रणतो ब्रह्मणार्थितः ।

अन्तर्धायात्मनोऽपं भुवि प्रादुर्भव गतः ॥ ५४ ॥

धमं प्रादुर्भवाध्यायं यः श्रोष्यति पठिष्यति ।

सर्वान् कामानवाप्नोति प्रसादात्तृडरेडरेस्तु सः ॥ ५५ ॥

@ॐति श्रीपद्मपुराणे नृसिंहपुरमाहात्म्ये श्रीशिवपार्वतीसंवादे
श्रीनृसिंहप्रादुर्भावो नाम तृतीयोऽध्यायः ।

चतुर्थोऽध्यायः

श्रीदिव्युवाच ।

प्रह्लादो दैत्यपुत्रो यो भविष्यति मडातपाः ।
तदाभ्यानं कथं देव देवाविर्भावकारणम् ॥ १ ॥

दैत्या वै राजसाः क्रुराः स्तब्धाः पण्डितमानिनः ।
तद्दुर्भवेषूपशमस्तापसानां सुदुर्लभः ॥ २ ॥

श्रीशिव उवाच ।

पुरा वैकुण्ठनाथस्य दूतौ देववर्षितौ ।
जयोऽथ विजयो नाम्ना प्रसिद्धौ द्वास्पालकौ ॥ ३ ॥

तयोः कदाचित्पिता भ्रमणो मानसाः सुताः ।
शापं ददुर्निषिद्धा ये उरिसन्दर्शनोत्सुकाः ॥ ४ ॥

यातं युवां मडाघोरं यासुरीं योनिमुल्बणाम् ।
त्रिभिर्जन्मभिरायातं पुनः पदमनामयम् ॥ ५ ॥
जनिं प्राप्य दितिसुतौ छिरण्यकशिपुस्तथा ।
छिरण्याक्ष इति भ्यातौ भवितारौ सुदुर्जयौ ॥ ६ ॥

छिरण्यकशिपुः कर्ता राज्यं त्रैलोक्यवन्दितः ।
उर्ता क्षोणीं छिरण्याक्षो वराडेण उतो रणे ॥ ७ ॥

छिरण्यकशिपुः स्वस्य भ्रातुः प्रेतस्य दुःभतः ।
तमा तपो बहुसमा विसृज्य सकलां श्रियम् ॥ ८ ॥

तावद्दिन्द्रोऽमरैः सार्धं प्रभज्य तत्पुरीं भलु ।
क्याधुं तस्य दयितामपउर्ता पुरीं उटात् ॥ ९ ॥

प्रज्जवती नारदेन दृष्टा पथि शुयातुरा ।
नीयमाना सुरेन्द्रेण मुनिना यायिता भवेत् ॥ १० ॥

तस्यै सगर्भमुद्दिश्य ज्ञानं गुड्यं सधर्मकम् ।

ददाति सादरात्सूनोरुदयाय मडौजसाः ॥ ११ ॥

कालं नेष्यत्याश्रमेऽस्य काङ्क्षन्ती दितिजगमे ।

भजन्ती मुनिशार्दूलं नारदं पितृवत्सती ॥ १२ ॥

विधेर्वरात्स कालेन आयास्यति पुरीं पुनः ।

प्रसोष्यति कथाधुर्वै तनुजंश्चतुरः प्रिये ॥ १३ ॥

प्रह्लादो भगवद्दासोऽनुगृहीतो मडर्षिणा ।

भविष्यति सदाकाले कश्चिद्यति तपो मडत् ॥ १४ ॥

नीराभीमाम्बुसंयोगे स्तुवानो मे पुरोऽर्भकः ।

आयास्यति कृपाभाराद्युपदिष्टो मडर्षिणा ॥ १५ ॥

प्रणतं सगुणं बालं प्रह्लादं सुन्दरोत्तमम् ।

अनुगृहीष्यति गुड्येन मन्त्रेण मुनिसत्तमः ॥ १६ ॥

कश्चिद्यति तदा बालो नृदरेः स्तवनमिच्छया ।

प्रतिमां सैकतीं तस्य द्विभुजं सुन्दरं प्रिये ॥ १७ ॥

तुष्टः सिंढाननो देवः प्रतिमायां विशन् उरिः ।

आविर्भाविष्यति हि मा भैषीर्भावेति संवदन् ॥ १८ ॥

स षशाश्रासितः प्रेम्णा गद्गदस्वरसङ्कुलः ।

अश्रुभिर्भालिताक्षोऽमुं सन्नस्यति भावतः ॥ १९ ॥

उत्थाप्यालिङ्गय विम्वेशः कृपां तस्मिन्कश्चिद्यति ।

स स्वामिगात्रस्पर्शेण पूतो ज्ञानमवाप्स्यति ॥ २० ॥

पूजयित्वा जगन्नाथं नृसिंहं वरदेश्वरम् ।

स्तोष्यति स्वस्थभावेन परमानन्द सुन्दरम् ॥ २१ ॥

प्रह्लाद उवाच ।

जयदेव जगन्नाथ सर्वशुभवनशेषे ।

सुधावोडकलवामोद शुविताभिलवृत्तिद ॥ २२ ॥

जय मायामडोर्मीणामाकरानन्दसागर ।

ब्रह्माण्डबुद्बुदोन्नद्विलासाङ्कुलरोधस ॥ २३ ॥

जयानन्त मडाभाग्य मोक्षलक्ष्मी मडी कुरु ।

ब्रह्मभावङ्कुलोद्यानधिदेकामरपादप ॥ २४ ॥

जय काममडावल्लीसङ्घरोपितसत्त्वैः ।
विस्तृतावनिसौराज्य सदेकानन्दगह्वर ॥ २५ ॥
जय ज्जुवमडामोडभन्ध्वंसनपण्डित ।
जय देव वरेशान वरदाधीश सत्पते ॥ २६ ॥
जय मोडातिमायेश कालकाल नृसिंह भोः ।
जय त्रस्तमडामृत्यो प्रसीद करुणानिधे ॥ २७ ॥
त्वमेकः स्तुतिरीशानः स्तोता स्तुत्यस्त्वमीश्वरः ।
न जाने त्वत्परं देवं भूमौ सदसदात्मकम् ॥ २८ ॥
श्रीभगवानुवाच ।
प्रह्लादार्षकवरश्रेष्ठ वरदोऽहं वरं वृणु ।
नमामालोक्य भूमानं कोऽपि शोचितुमर्हति ॥ २९ ॥
प्रह्लाद उवाच ।
को वरस्ते वरेशान दर्शनादधिको मतः ।
यन्नामश्रवणात्पूतः सधः स्याद् गोवधादपि ॥ ३० ॥
तथापि याये सन्दिष्टः प्रभुणा डिङ्करानुगः ।
स्वामिन्ननेन रुपेण विशास्यां प्रतिमां भुवि ॥ ३१ ॥
ये भजन्ति समर्थन्ति मानवाः प्राणमन्ति ये ।
तेषामभीष्टकामानां पूरको भव सर्वदा ॥ ३२ ॥
शेष शेष वरो देव नान्यं त्वत्तो वरं वृणु ।
मन्मनस्त्वत्पदद्वन्द्वे निर्द्वन्द्वं स्थिरमस्तु भोः ॥ ३३ ॥
श्रीशिव उवाच ।
शेवं सन्दृश्य भगवांस्तुष्टो वक्ष्यति बालकम् ।
प्रकृल्लवदनाम्भोजस्फुरत्स्मितकलाधरम् ॥ ३४ ॥
श्रीभगवानुवाच ।
तथास्तु प्रतिमायां ते स्थास्याम्यत्र निरन्तरम् ।
पालयिष्यामि सुजन्मदर्शनादेव स्वरैः ॥ ३५ ॥
ये मां द्विभुजमीशानं त्वदर्थार्कृतविष्टरम् ।
भजन्ति भक्त्या परया ते वै यान्ति परां गतिम् ॥ ३६ ॥

मामुद्दिश्य सुदूरस्थो ददानो दानमर्थिनाम् ।
 पूजां दधाति तस्याळं कामान् सम्पूरयेऽपिलान् ॥ ३७ ॥
 किं पुनः शृद्धया धीमान् मढायानां करोति यः ।
 तस्य पुण्यकृतः पारो नास्ति पुण्यस्य कळिञ्चित् ॥ ३८ ॥
 नृसिंहदर्शनं लभ्ये यस्य बुद्धिरिति स्फुरेत् ।
 स सर्वपापविनिर्मुक्तो भवेदूर्ध्वे तमः ॥ ३९ ॥
 ततः प्रयातस्य गृहात्पूजयित्वेष्टदेवताः ।
 देवताः सम्प्रसीदन्ति ददते विपुलान्वरान् ॥ ४० ॥
 ततोऽध्वनि समायातः स्तुवतो नामरभिर्दरिम् ।
 पदेपदेऽश्वमेधस्य क्वलं तस्य विनिश्चितम् ॥ ४१ ॥
 मढापुण्यभरैः प्राप्य क्षेत्रं मद्ग्ल्लभं नरः ।
 मानुषीतनुरुपोऽपि भवेन्मद्रूपसाम्यभाङ् ॥ ४२ ॥
 मामालोक्य सकृन्मर्त्यो वैकुण्ठे लभते स्थितिम् ।
 मां भजन्वपुष्यन्ते सायुज्यं लभते षलु ॥ ४३ ॥
 ये मामनिशमीशानं भजते शृद्धयान्विताः ।
 ते देवा मर्त्यरूपेण ज्ञेयाः सर्वे यतुर्भुजाः ॥ ४४ ॥
 अज्ञो वा ज्ञानवान्बालो वृद्धोनीयोथयोत्तमः ।
 नृसिंहं मां भजन्मुक्ताः सधो याति गतिं सताम् ॥ ४५ ॥
 सकृत्प्रदक्षिणीकृत्य कृतास्याद् भूप्रदक्षिणा ।
 सकृन्नत्वा दण्डवन्मां भवेद्विबुधसत्तनुः ॥ ४६ ॥
 दर्शनात्पुण्यरूपोऽसौ पारमेष्ठयं पदं व्रजेत् ।
 पूजनान्ममसाग्र्यं भजनान्मयि संस्थितिम् ॥ ४७ ॥
 त्वमप्यसुरराजेन वत्स द्रोहिष्यसे यदा ।
 आप्विमुक्तये बाल तदा मत्स्मरणं कुरु ॥ ४८ ॥
 यातनाः प्रशमं सर्वा यास्यन्ति मधनुग्राहात् ।
 पितापि मम संस्पृशात्पूतो यास्यति मत्पदम् ॥ ४९ ॥
 यदायदा ध्यायसि मामधीशं येतः समाधाय मद्दृष्टिपद्मे ।

तदातदा तत्र छि तत्र सिद्धस्तिष्ठामि तेऽग्रे स्मृतिमात्रतोछि ॥ ५० ॥

अेतावदभयं दत्त्वा चिन्मयो दृश्यरुपधृक् ।

वालुकाप्रतिमायां वै तिष्ठेत्तत्र निरन्तरम् ॥ ५१ ॥

प्रह्लादोऽपितमीशानं त्रिः परिक्रम्य सन्नतः ।

पूर्णार्थः पुरमागत्य भविष्यति ञडाङ्गवत् ॥ ५२ ॥

तं विरुध्य पिता तस्य क्षयमेष्यति तत्क्षणात् ।

उदीर्णवक्षःस्थलो भूत्वा नभरैर्नृहरेस्तदा ॥ ५३ ॥

धृति ते कथितं देवि प्रह्लादाभ्यानमुत्तमम् ।

पठतां शृण्वतां नृणां पापघ्नं मङ्गलार्थदम् ॥ ५४ ॥

य अेतत् पठति प्राज्ञः शृणोत्यवछितो नरः ।

स प्रसादं हरेर्याति प्रियः प्रह्लादवद्भवेत् ॥ ५५ ॥

प्रह्लादेन कृतं स्तोत्रं यः पठेत्प्रातर-वडम् ।

तस्य मन्त्रभवा सिद्धिर्मासेनस्यात्परार्थदा ॥ ५६ ॥

अत्रं यशः सुतान् कामान् पुण्यमोक्षं सनातनम् ।

प्रभावादस्य स्तोत्रस्य मर्त्यो वै प्राप्नुयात् सदा ॥ ५७ ॥

धृति ते कथितो देवि क्षेत्राविर्भावको भुवि ।

अधुना तीर्थमाडात्स्यं शृणु सिद्धिप्रदोत्तमम् ॥ ५८ ॥

@धृति श्रीपद्मपुराणे नृसिंहपुरमाडात्स्ये श्रीशिवपार्वतीसंवादे

क्षेत्राविर्भावकोनाम चतुर्थोऽध्यायः ।

पञ्चमोऽध्यायः

श्रीशिव उवाच ।

देवस्य वामभागोऽस्ति लक्ष्मीतीर्थमनुत्तमम् ।

तस्य प्रमाणं व्यायामः शतयापमिदं विदुः ॥ १ ॥

पुरा लक्ष्म्यातपस्तमं तत्र दिव्यं समाशतम् ।

याञ्चत्यदोषशान्त्यर्थं प्रसादात्नृहरेः प्रभोः ॥ २ ॥

ततः प्रसन्नो भगवांस्तस्यै वरमदाञ्छुभम् ।

प्रिये भिन्नासि तपसा दृश्वरेणापि योगिभिः ॥ ३ ॥

तवाभीष्टं दद्याम्याशु वरं वरय मङ्गले ।
याज्यत्यमथि ते नास्तु स्वस्था तिष्ठा वक्षसि ॥ ४ ॥

भाग्वि वासरे ये त्वामत्रस्तोष्यन्ति भक्तितः ।
देवीसूक्तेन वा मन्त्रैः पौराणैरागमोद्भवैः ॥ ५ ॥

तेषां उराभ्यर्चं शश्वद्विपदः सम्पदोऽर्पये ।
मोक्षलक्ष्या विशेषेण पात्रं ते स्युर्न संशयः ॥ ६ ॥

धृत्युक्त्वालिङ्ग्य कमलां तूष्णीमासीञ्छुचिस्मितः ।
प्रतीक्षमाणः पद्मास्य प्रीतोऽभूद्रथसा तदा ॥ ७ ॥

लक्ष्मी उवाच ।
सर्वज्ञा करुणाम्भोधे नाथ सिंढाननाय्युत ।
वरदश्रेष्ठ यद्वि प्रीतो देहि मे यदभीप्सितम् ॥ ८ ॥

अस्मिंस्तीर्थे कृतस्नानदानतर्पणभोजनाः ।
तव मन्त्रजपासक्ताः सर्वे सन्तु मङ्गोदयाः ॥ ९ ॥

नित्यं त्वदङ्कुरमणीं ये स्मरन्ति मङ्गलसाम् ।
तेषामनन्यमनसां मुक्तिः कर्गता भवेत् ॥ १० ॥

भूयादत्र मङ्गल्लाभः सर्वदा सिद्धिसम्भवः ।
योगमन्त्रतपोदानव्रतानां त्वत्प्रसादतः ॥ ११ ॥

श्रीभगवानुवाच ।
अवेमस्तु विशालाक्षि तीर्थेऽस्मिन्सर्वदा प्रिये ।
सदा स्थास्यामि भवतीमङ्गुक्त्वा वरानने ॥ १२ ॥

सिद्धयः सन्तु योगाद्या मोक्षसिद्धिरपि प्रिये ।
मुक्तितीर्थं सिद्धितीर्थं लक्ष्मीतीर्थं मनोहरम् ॥ १३ ॥

नृसिंहतीर्थमित्याभ्या भूयादस्य वरानने ।
अष्टपीठानि परितो भविष्यन्त्यस्य गुप्तये ॥ १४ ॥

पूर्वे कोल्हापुरं नाम कामाक्षं नाम दक्षिणे ।
पश्चिमे विरञ्जं पीठं कामरूपं तथोत्तरे ॥ १५ ॥

त्रिकूटं छिङ्गुलासिन्धुजालन्दरमितिशुद्धम् ।
कोणेषु तानि स्थास्यन्ति नानासिद्धिप्रदान्यलम् ॥ १६ ॥

कलौ कलुषभुद्धीनां नूनं गूढं भविष्यति ।
 लक्ष्मीतीर्थस्यमडिमा न केनापि क्षमोऽवितुम् ॥ १७ ॥
 अत्राहं त्वं सदा गूढं तिष्ठामो योगसिद्ध्ये ।
 लक्ष्मीनृसिंहमनुना पूजितौ संस्तुतौ नतौ ॥ १८ ॥
 श्रीशिव उवाच ।
 एत्युक्त्वा सरमो देवस्तत्रैवान्तरधीयत ।
 तदारभ्याभवत्तीर्थं सर्वेषां सर्वसिद्धिदम् ॥ १९ ॥
 कालेन नीरा संयाता तस्योपरि शुचिस्मिते ।
 ततो नारायणं नाम तीर्थं विद्मद्भिरुच्यते ॥ २० ॥
 कदाचिदत्र संयातो वणिक्कश्चिद्धनी मडान् ।
 स्नात्वा विचारयामास कुतो मे सम्पदीदृशी ॥ २१ ॥
 न मयाराधितः शम्भुर्न तथा तर्पिता द्विजाः ।
 न मया तोषितो विष्णुदीननाथाऽघपालनात् ॥ २२ ॥
 न तीर्थेषु न पात्रेषु न पर्वसु कदाचन ।
 काङ्क्षिणीमात्रमप्याहो दत्तमन्यस्य का कथा ॥ २३ ॥
 एत्थं चिन्तातुरस्यास्य पुरतः कश्चिदागतः ।
 सिद्धोऽवधूतो दिग्वासा दीमनेत्रो मडाप्रभः ॥ २४ ॥
 तं प्रणम्यादरेणासौ पृष्टवान्यद्विचिन्तितम् ।
 ब्रूहि योगिन् कथं सम्पज्जता मे धनदोपमा ॥ २५ ॥
 प्रहस्याह मडायोगी का ते सम्पद् विवर्णय ।
 स प्रोवाच मडाभाग श्रूयतां यद्वि रोयते ॥ २६ ॥
 अतेऽष्टकोटयोऽर्धानां कोटयोऽश्चतरीगणाः ।
 मडामरकता नीला गारुडास्तादृशा मम ॥ २७ ॥
 मुक्ताङ्गलानां नवतीः कोटीनां मद्गुले तथा ।
 सत्येवं मणयोऽनन्ता वाससां पर्वता एमे ॥ २८ ॥
 धातूनां शिभराण्याह दशलक्षं गृहे मम ।
 तादृशाः कोटिगुणितः सम्भारः सन्ति हे प्रभो ॥ २९ ॥ ।
 धान्यक्षेत्रगजानीकस्यन्दनाद्विभिरुज्ज्वलाः ।

सर्वदेशेष्वलं मान्यो धनाढ्यानां मङ्गलमः ॥ ३० ॥

केन पुण्येन सञ्जातो न जानाम्यत्रकारणम् ।

स प्रोवाय मलाभाग कथ्यतां कृपया हि तत् ॥ ३१ ॥

अवधूत उवाच ।

पुरा त्वं याचको दीनो विप्रो जन्मनि सप्तमे ।

यावज्जन्म परान्नेन तुष्टो लुब्धोऽतिशोच्यधीः ॥ ३२ ॥

स कदाचिच्चरन्नुर्वी नीरातीरमुपागतः ।

अेकादश्यां कृलाडारमपिनो लब्धवानिह ॥ ३३ ॥

क्षुधातुरस्य दीनस्य रात्रिरत्रैककाङ्क्षिणः ।

जागरेण व्यतीता सा भ्रमतो देवमन्दिरे ॥ ३४ ॥

प्रसङ्गाद्देवतो रात्रौ पूजानरुदरेरलम् ।

भक्तैः कृतालोडिता ते नामानि शृण्वतो हरेः ॥ ३५ ॥

प्रभाते सङ्गमे स्नात्वा लक्ष्मीतीर्थमुपागतः ।

पल्लवस्थान्यवान्प्रादाः कस्मैचिद् द्विजसिङ्गिने ।

ततः कालवशं यातः प्रापितो यमसन्निधौ ।

तावद्यमेन प्रयता गच्छ गच्छेति भाषितः ॥ ३७ ॥

तदैव दक्षिणे देशे द्राविडेषु नरेश्वरः ।

जातस्त्वं सर्वभोगाढ्यः पञ्चवारं सुजन्मसु ॥ ३८ ॥

पञ्चप्रदक्षिणा रात्रौ भ्रमता विडितास्त्वया ।

तेन पुण्येन राजेन्द्रः पञ्चजन्मनि भोगवान् ॥ ३९ ॥

तेन गन्तासि वैकुण्ठं यतो नावर्तनं पुनः ।

अधुनोपोषणं यत्ते कृतमेकादशीदिने ॥ ४० ॥

पूजादर्शनपुण्येन प्राप्तवानद्य सन्मतिम् ।

यवदानेन सम्पत्तिं गतोऽसि वणिजाम्पते ॥ ४१ ॥

अत्रापवपि हि यत् किञ्चित्सुकृतदृष्टं कृतम् ।

न तस्यान्तोऽस्ति कल्यान्ते यत्रोदाहरणं भवान् ॥ ४२ ॥

श्रीशिव उवाच ।

धृत्युक्त्वा स तु योगीन्द्रो दत्तानेयो मडामुनिः ।

तत्रैवान्तर्दधे सोऽपि विस्मयं परमं गतः ॥ ४३ ॥

दत्त्वा सर्वस्वमार्यभ्यो यज्ञैरिञ्चद्वा सुदक्षिणैः ।

तत्रैव संस्थितो निन्ये शेषमायुरडिञ्चनः ॥ ४४ ॥

जितेन्द्रियो जितश्वासो ध्यायन्नरुडरिं हृदि ।

ददशाग्ने स्थितं दिव्यं विमानं तैजसं मडत् ॥ ४५ ॥

सधश्चतुर्भुजोपेतो दिव्यालङ्कारभूषणः ।

दिव्यवेषो विमानं तदारुरोड मुदायुतः ॥ ४६ ॥

स वैकुण्ठे उरेर्दासो विष्णुदास एतीरितः ।

अद्यापि राजते श्रीमान् विष्णुचिन्तैरलङ्कृतः ॥ ४७ ॥

एति सूत्रेण मडिमा लक्ष्मीतीर्थस्य वर्णितः ।

अस्य स्मरणमात्रेण मडापापैः प्रमुच्यते ॥ ४८ ॥

@एति श्रीपद्मपुराणे नृसिंहपुरमाडात्म्ये श्रीशिवपार्वतीसंवादे

श्रीलक्ष्मीतीर्थप्रभाववर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ।

षष्ठोऽध्यायः

द्वैव्युवाच ।

लक्ष्मीतीर्थस्य मडिमा श्रुतो देव मुभात्तव ।

अन्येषां तीर्थवर्थाणां माडात्म्यं वक्तुमर्हसि ॥ १ ॥

श्रीशिव उवाच ।

लक्ष्मीतीर्थात् पृष्ठभागे धनुषां पञ्चविंशतिः ।

पद्मतीर्थं मडापुण्यं सर्वेषां सिद्धिदायकम् ॥ २ ॥

भगवद्दर्शनानन्दविकलायाः कराग्रतः ।

पद्माया गलितं पद्मं पद्मतीर्थं ततो विदुः ॥ ३ ॥

कुभेरो यत्र सम्प्राप्तो यतः पद्मनिधि पुरा ।

अद्यापि पद्मतीर्थस्य सेवका न दरिद्रिणः ॥ ४ ॥

वामे पद्मनिधेः पूर्वे भागे शङ्खनिधिः स्थितः ।

गदातीर्थं पवित्रं य विद्यते शङ्खु पार्वति ॥ ५ ॥

यतुर्णामिडतीर्थानां मडिमा दुर्लभः कलौ ।

स्मरणात्सर्वपापघ्नो दर्शनान्भुञ्जितो मत्तः ॥ ६ ॥

देवस्य वामे पुरतो गदातीर्थमनुत्तमम् ।

गदाधरो यत्र देवो गयापुण्यं ददात्यसौ ॥ ७ ॥

नीरायां लक्ष्मीतीर्थात् धनुषां पञ्चविंशतिः ।

गदातीर्थं गयायास्तु कोटिश्राद्धकुलप्रदम् ॥ ८ ॥

पितरः सर्वदृश्यन्ति गदातीर्थोदकडियाम् ।

श्राद्धस्याकल्पिकी तृमिराकल्पं तीर्थं हि स्मृतम् ॥ ९ ॥

गदातीर्थे कृतस्नानतर्पणश्राद्धदानतः ।

मनुजो लभते सिद्धिं प्रसादात्प्रदुरेः प्रिये ॥ १० ॥

पुरा कश्चिद् द्विजश्रेष्ठो दाक्षिणात्यः शुचिप्रतः ।

पितृणां निष्कृतिं प्रेष्युर्गच्छस्तीर्थं प्रती गयाम् ॥ ११ ॥

आगतो नीरया यत्र गदातीर्थं सुसंस्कृतम् ।

कृतवान् स्नानदानादि शृङ्गायुक्तः पितृप्रतः ॥ १२ ॥

तावद्दर्शं द्रिव्याङ्गान् विमानैश्चरतो द्रिवम् ।

स्वपितृन्परिसन्तुमान् साधु साध्विति वादिनः ॥ १३ ॥

त उच्युर्ब्राह्मणवरे पुत्र ते तारिता वयम् ।

गदातीर्थप्रभावेण गच्छामो हरिमन्दिरम् ॥ १४ ॥

गृहं त्वं गच्छ तीर्थानि कृतानि नो विनिष्कृतिः ।

अधुना प्रयोजनं नास्ति वत्स तीर्थाटनस्य ते ॥ १५ ॥

श्रुत्वा पितृवयोऽभीक्ष्णं विस्मितोऽभूद् द्विजोत्तमः ।

गदातीर्थे यिरे स्थित्वा देहान्ते हरिमाप सः ॥ १६ ॥

(??)पश्चिमतो धनुषामेकविंशतिः ।

पिशाचमोचनं नाम तीर्थं पावनमस्ति हि ॥ १७ ॥

तत्र किञ्चित्पुरावृत्तं देवि ते कथयाम्यहम् ।

विष्णुशर्मति विप्रोऽभूदथर्वणो षति स्मृतः ॥ १८ ॥

स्मरन्नरुदरि नित्यं सदाचारो दयान्वितः ।

कदाचित्काशिकां द्रष्टुमीयुषां सद्यारिणाम् ॥ १९ ॥

सङ्गाद्गच्छन्पथि श्रान्तो विन्ध्याद्रेरधरे स्थितः ।
तावदत्रोऽभवत्तस्य धूमराशिर्मंडोल्बलाः ॥ २० ॥
यक्षुषा डेवलं वृक्षानुत्तुङ्गानपि यो दडन् ।
तन्मध्ये दृष्टो तेन विप्रेण सडसा तदा ॥ २१ ॥
अस्थिमात्रैकसञ्छन्नो दीर्घग्रीवा भयानकः ।
पिङ्गशमश्रु धूम्रत्वयः प्राणिनां प्राणलारकः ॥ २२ ॥
भडुभिः परिनुत्यद्भिः परीतः प्रेतवृन्दकैः ।
भीषयन् पथिकान् भादन् विप्रात्रोऽवस्थितः भलु ॥ २३ ॥
विष्णुशार्मा नृसिंहेति जगदोच्यैः सडानुगैः ।
स तत्तीर्थोदकं तेषामुपरि प्राक्षिपत्तदा ॥ २४ ॥
तज्जलस्पर्शमात्रेण नृसिंहनामकीर्तनात् ।
सद्यो द्रिव्यतनुर्भूत्वा विमानस्थोऽभवन्मुदा ॥ २५ ॥
प्रेत उवाच ।
मोचिता भवता विप्र तीर्थाम्बुस्पर्शनाद्भयम् ।
गच्छामो विष्णुभवनं प्रसादात्तव पावनम् ॥ २६ ॥
दिव्यं ज्ञानं ममोत्पन्नं नृसिंहाप्यास्मृतेर्वरम् ।
एदानीं पृच्छ यद्वाञ्छा सर्वं ते कथयाम्यडम् ॥ २७ ॥
विष्णुशार्मोवाच ।
कस्त्वं प्रेतवपुः पापात्समाज्जतमिदं प्रभो ।
जलस्य कस्य संस्पर्शाद् गतोऽसि डरिमन्दिरम् ॥ २८ ॥
प्रेत उवाच ।
पुराडं राजवर्यस्य भोजनाम्नो यशस्विनः ।
पुरोडितोऽभवं विप्रो वेदवेदाङ्गपारगः ॥ २९ ॥
अते सडाप्यडा विप्रा मम शास्त्रविशारदाः ।
अेतैर्मया पशामूता भडवः पण्डितोत्तमाः ॥ ३० ॥
छलेन परिडारेण वृत्त्या ते परिडारितः ।
राज्ञा न पूजिताः केचिन्मया तृणसमाः कृताः ॥ ३१ ॥
दानप्रततपोडोमैरर्थयित्वा धनं भडु ।

अदान्ता उग्रकर्माणो ब्रह्मद्वेषेण सर्वदा ॥ ३२ ॥

प्राप्ता पापीयसीं योनिः पैशार्शीं स्मृतिनाशिनीम् ।
भवता मोयिता व्यध जलस्पर्शां सन्मते ॥ ३३ ॥

विष्णुशर्मोवाच ।

कुतोऽस्य मडिमा साधो जलस्य प्रेतमोचने ।
त्वर्णय यदि कृपा मयि ते स्यादलौकिकी ॥ ३४ ॥

प्रेत उवाच ।

साधो य अपे कलशो उस्ते ते वर्ततेऽधुना ।
पिशाचमोचनजलस्यैतस्मिन्नार्द्रताभवत् ॥ ३५ ॥
तत्सङ्गात्पावनं वारि बभूव कलशेस्थितम् ।
येन प्रेतत्वमुत्सृज्य प्राप्ता द्रव्यां गतिं द्विज ॥ ३६ ॥

गदातीर्थाग्रतो दीप्तं वर्तते तीर्थमुत्तमम् ।
पिशाचमोचनं नाम येन सम्मोयिता वयम् ॥ ३७ ॥

पिशाचमोचने स्नात्वा तर्पयित्वा पितृन् द्विजन् ।
उद्धरेन्नरकाम्भोधेः पितृन् प्रेतांश्च पूर्वजान् ॥ ३८ ॥

नित्यं परिचरेद्यस्तु तीर्थं पैशाचमोचनम् ।
तस्याज्ञानपिशाचत्वं सद्यो नश्यति बन्धकृत् ॥ ३९ ॥

पुरात्र उरिणा दत्तो लोकानां छितकाम्यया ।
पिशाचमोचने मुक्तिः वरः कामङ्गलप्रदः ॥ ४० ॥

असंस्कृताः संस्कृतास्तु संस्कृता मोक्षभाजनाः ।
न तथाच्यञ्छोभते तीर्थं यथेदं तीर्थमुत्तमम् ॥ ४१ ॥

अत्रालं गुरुरूपेण स्थित्वा स्नानार्द्रवर्षाणाम् ।
यित्ते दिशामि तज्ज्ञानं येन बन्धाद्भिमुच्यते ॥ ४२ ॥

दूरस्थेनापि पापेन स्तुतिः पैशाचमोचिनी ।
श्राव्या शृङ्खान्वितो भूत्वा मत्कृता मोक्षप्राप्तये ॥ ४३ ॥

धृत्युक्त्वा नृहरिस्तत्र बभूवान्तर्हितो द्विज ।
नीरा तस्योपरिगता पुण्या या नृद्धरेस्तनुः ॥ ४४ ॥

अधुना त्वरं तीर्थं तीर्थानामुत्तमं भवतु ।

वर्तन्ते दिव्यवपुषो यत्र स्नात्वा द्विजोत्तम ॥ ४५ ॥

श्रीशिव उवाच ।

श्रुत्वा प्रेतस्य वचनं दृष्ट्वा गतिमनुत्तमाम् ।

विष्णुशर्मा विस्मितोऽगात्पुनर्नीरातटं शुचिः ॥ ४६ ॥

पिशाचभोग्यने स्थित्वा स्तुत्वा नरहरिं तदा ।

मुक्तोऽभविविष्णुशर्मा भवबन्धात्तदा प्रिये ॥ ४७ ॥

पिशाचभोग्यनाभ्यानं ये शृण्वन्ति नरोत्तमाः ।

तेऽपि मुक्ता भवोद्धन्धाद्यान्ति विष्णोः परं पदम् ॥ ४८ ॥

@ॐति श्रीपद्मपुराणे नृसिंहपुरमाहात्म्ये श्रीशिवपार्वतीसंवादे

पिशाचभोग्यनतीर्थवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ।

सप्तमोऽध्यायः

दिव्युवाच ।

पिशाचभोग्यनाभ्यानं श्रुतं परममद्भुतम् ।

ॐदानीं श्रोतुमिच्छामि स्तुतिं पैशाचमोग्यिनीम् ॥ १ ॥

हरिः कस्मादिमां पुण्यां कृतवान् स्तुतिमुत्तमाम् ।

त्वर्णय मडादेव यथा बन्धाद् विमुच्यते ॥ २ ॥

श्रीशिव उवाच ।

पुरा कल्यादिसमये विष्णुर्नाभिरभूदृजः ।

यत्तुर्थसदस्त्रान्ते तस्य निद्रामुपेयुषः ॥ ३ ॥

विष्णुकर्णमलोद्भूतौ सञ्जातौ मधुकैटभौ ।

ताभ्यामुपाहृताः सर्वे वेदा विश्वस्य साधनम् ॥ ४ ॥

काले सिसृक्षत्तावद् वेदा अस्मरणां गताः ।

ततः पिशाचवज्रज्ञे ब्रह्मा दानवभीतितः ॥ ५ ॥

तस्य नारायणोऽनन्तो द्दिदेश स्तोत्रमुत्तमम् ।

ब्रह्मणः पुरतो स्थित्वा मन्त्रराजात्मकं शिवम् ॥ ६ ॥

तेन प्रबुद्धो भगवान् ब्रह्मा लोकपितामहः ।

अस्मरद्वेदमपिलं ज्ञानं यत्पौर्वकालिकम् ॥ ७ ॥

तदुलं तेऽभिधास्यामि नारायणवरादिदम् ।
श्रुतं ब्रह्ममुभादेवि सर्वार्थानां प्रसादकम् ॥ ८ ॥
विशुद्धमजमानन्दमेकमात्रमभिलिङ्गितम् ।
सख्यिन्मात्रं परं शान्तं यत्तद् ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ ९ ॥
यद्भासा निभिलं भाति यस्यनान्यत्रकाशकम् ।
पुराणमव्ययं ज्योति तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ १० ॥
यदेकं सर्वरूपेषु प्रतिरूपतया स्थितम् ।
ज्योतिर्यथोदपात्रेषु तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ ११ ॥
यदन्तः सर्वभूतानां यत्तद्रूपमभाधितम् ।
मेवाभरणानीनां तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ १२ ॥
यदेकं सर्वभावानां निरन्तरमदूषितम् ।
शिन्मात्रं निष्कलं पूर्णं तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ १३ ॥
येनार्थान् भजते जन्तुरन्द्रियेषु मनस्यपि ।
निरुड्ङारमानन्दं तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ १४ ॥
यन्मनो मनसां प्राणः प्राणानामिन्द्रियं वरम् ।
सर्वात्मकमभरुं सत्तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ १५ ॥
यन्नामगुणरूपार्थैर्विचित्रमपि सर्वगम् ।
अज्ञेयं पशुबुद्धीनां तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ १६ ॥
यस्मादुदेति श्विश्वं येन जिवति वर्धते ।
यस्मिन्प्रलीयते सर्वं तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ १७ ॥
यतो वागादयो भावा उत्थिताः स्वस्वकर्मसु ।
प्रवर्तते साक्षिरुपात्तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ १८ ॥
सकलं निष्कलं व्योम मायातीतं निरञ्जनम् ।
अस्ति नास्ति द्रयातीतं तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ १९ ॥
यद् ग्रासकं ग्रासकाणां वीराणां य विवर्धनम् ।
व्यापकं व्यापकानां य तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ २० ॥
यज्ज्वालयति कालाद्यांस्तमो येन प्रकाशते ।
महाज्वालातमोऽरुपं तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ २१ ॥

यत्सर्वतो वदनवत्सर्वतः करपाच्छिरः ।
 सर्वतो नयनं श्रोत्रं तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ २२ ॥
 यद्विद्यारवतां नृणां बन्धोऽनादितमोभवः ।
 सद्यो नश्यति शारीरस्तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ २३ ॥
 यस्याज्ञायानिर्लाङ्कित्युवन्दिग्रहादयः ।
 सर्वे कर्मसु वर्तते तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ २४ ॥
 यन्नाम मङ्गलतमं मङ्गलानामनुत्तमम् ।
 स्तुतिभिस्तूयते वेदैस्तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ २५ ॥
 यस्यात्मत्तां विन्दं मृत्युरनादिभ्रियतेक्षात् ।
 मृत्युमारणमापूर्णां तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ २६ ॥
 निषिध्य सर्वं लोकेऽस्मिन्त्यच्छेषमुपलभ्यते ।
 सत्तामात्रमनिर्देश्यं तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ २७ ॥
 पूर्णमन्तर्बहिः पूर्णं येन पूर्णं पूर्यते ।
 पूर्णस्य पूर्णमाकाशं तद्धि ब्रह्म नमाम्यहम् ॥ २८ ॥
 अतद्देवि मडास्तोत्रं मडापैशायमोयनम् ।
 यत्र कुत्र स्मरन् जन्तुर्ब्रह्मसायुज्यमश्नुते ॥ २९ ॥
 डैवत्याद्यभिलाषानामिदमेवेडकारणम् ।
 नृडरेर्मन्त्रराजस्य स्तोत्रं पैशायमोयनम् ॥ ३० ॥
 अतत्पठणतो याति मुक्तिमात्यन्तिकीं नरः ।
 किं पुनः सर्वभोगाधांस्तुच्छ्यं दीनेषुसम्भतान् ॥ ३१ ॥
 अतत्प्रसङ्गतः प्रोक्तं स्तोत्रं तेऽभीष्टसिद्धिदम् ।
 अधुना शृणु वक्ष्यामि शेषतीर्थानि सूत्रतः ॥ ३२ ॥
 पिशायमोयनात्पश्चात्तीर्थं गारुडसंज्ञितम् ।
 गारुडेन तपस्तप्त्वा यत्र लब्धं मङ्गलम् ॥ ३३ ॥
 जित्वामरेश्वरं सङ्घ्ये सुधां हृत्वा बलात्ततः ।
 विमुख्य मातरं दास्याद् विनतामजितोऽभवत् ॥ ३४ ॥
 तोषयित्वा रणे विष्णुं तेनायं यायितो मुदा ।

वाहनन्त्व गतो जग्ध्वा पन्नगान्कोटिशोऽमितः ॥ ३५ ॥

तत्तीर्थे स्नानदानेन सर्ववेदसमुद्भवम् ।

पुण्यं प्राप्नोति कल्याणि यत्र कुत्र मृतोऽपि सः ॥ ३६ ॥

ततो नृसिंहतीर्थं वे कोशमात्रं वरानने ।

छिरण्यकशिपुं उत्वा यत्र देवो व्यवस्थितः ॥ ३७ ॥

तत्तीर्थस्य प्रभावो हि मया वक्तुं न शक्यते ।

सर्वार्थदं भोक्षणीजं तीर्थं तत्परमं प्रिये ॥ ३८ ॥

श्रीमन्नृसिंहः सम्भूजयो भक्तविधौघनाशनः ।

नानोपहारैः क्षेत्रस्य मडाभीत्युपशान्तये ॥ ३९ ॥

येतानि तीर्थमुभ्यानि वामे देवस्य यागतः ।

अकैकस्मिन् वसन्तीऽ कोटिशस्तीर्थराशयः ॥ ४० ॥

छन्द्रीतीर्थं ततःपुण्यमन्वितं कोटितीर्थकैः ।

उरिन्यासासतो यत्र ररक्षेद्रं हि पातकात् ॥ ४१ ॥

श्वेततीर्थं य तस्याग्रे उंसतीर्थं वदन्त्यदः ।

उंसावतारो भगवान् यत्र ज्ञानमदीदृशत् ॥ ४२ ॥

तस्यैव परितः सन्ति तीर्थानि सनकादिभिः ।

कृतानि योगिभिः पुण्यान्ययुतानि यतुर्दश ॥ ४३ ॥

मरीचिरत्रिः पुलखो वसिष्ठः कृतुरङ्गिराः ।

पुलस्त्यो देवलः सोमो दक्षो गीष्पतिरत्रिजः ॥ ४४ ॥

वरुणो धनदो वायुर्यमोऽग्निर्ऋतिर्वसुः ।

स्वनाम्ना तीर्थमुभ्यानि कृत्वा सिद्धिं परां गताः ॥ ४५ ॥

सर्वतीर्थं ततः पुण्यं तीर्थैश्च तपः कृतम् ।

नृडरेर्यनात्प्राप्तं पापघ्नं पुण्यदं बलम् ॥ ४६ ॥

तारातीर्थं मडापुण्यं यत्रतारा तपःस्थिता ।

रघुवीरप्रसादेन गता ज्ञानमभ्युदितम् ॥ ४७ ॥

दुर्वासतीर्थमतुलं कपिलस्यच योगिनः ।

यत्रैकाक्षरज्जाप्येन गतावात्यन्तिकी गतिम् ॥ ४८ ॥

अेतान्यन्तरतो नीराभीमयोः क्षेत्रमध्यतः ।
तीर्थान्यन्यानि य कलौ प्रवक्ष्यन्त्यन्यनामभिः ॥ ४८ ॥

भीमामध्ये य तीर्थान्यधुना ते ब्रवीम्यहम् ।
अेषां नामानि संस्मृत्य मडापापैः प्रमुच्यते ॥ ५० ॥

@०ति श्रीपद्मपुराणे श्रीनृसिंहपुरमाडात्मे श्रीशिवपार्वती
संवाटे तीर्थमडिमावर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः ।

अष्टमोऽध्यायः

श्रीशिव उवाच ।
दुर्गातीर्थं मडापुण्यं सर्वदुर्गोपशान्तिकृत् ।
यत्र स्नानकृतां नृणां दुर्गतिर्नाशतां गता ॥ १ ॥
कालरूपं ततः पूर्वं मडाकालस्य सन्निधौ ।
उज्जयिन्याः शतगुणं क्लं यच्छति मज्जतः ॥ २ ॥
भीमानृसिंहपुरतो मडानादेश्वरोऽर्चितः ।
क्षेत्रान्तरात्कोटिगुणं क्लं यच्छति निश्चितम् ॥ ३ ॥
दुर्ग्या विमले तीर्थे देवोऽयं विमलेश्वरः ।
वाराणश्या अपि मडहृलं यच्छति पूजितः ॥ ४ ॥
कुरुक्षेत्रात्तीर्थवरात् स्थाणुर्यत शिवाभयः ।
दानाद्यैः पूजितो भक्त्या क्लं यच्छत्यसंशयम् ॥ ५ ॥
तत्रैव पञ्चदशेन कोटितीर्थं मडाहृलम् ।
तत्र स्नात्वा सप्तम्यर्थ्यं गोकर्णात्कोटिपुण्यभाक् ॥ ६ ॥
बहुन्यन्यानि क्षेत्राणि विद्यन्ते य मडेश्वरि ।
विदिक्षु दिक्षु परितः क्मादेव निबोध मे ॥ ७ ॥
तेजस्तीर्थं मडातेजाः शङ्कुकर्णो विराजते ।
सर्वतीर्थे कृत्तिवासा अेकाम्बरसडायवान् ॥ ८ ॥
कालाञ्जने नीलकण्ठे उर्ध्वरेतास्त्रिदण्डके ।
छागलण्डे कपर्दीशः शोभते शृणु पार्वति ॥ ९ ॥
गङ्गायां य जयन्तो वै पुरुके यादिसंलतः ।

गोकर्णस्याभितः सौम्ये संस्थितः कुक्कुटः प्रिये ॥ १० ॥

ततो भीमाजले रम्ये ब्रह्मावर्तेऽथ देवराट् ।

ततोऽग्नितीर्थे सोमेशः प्रभासेन सडस्थितः ॥ ११ ॥

ततो गयायां कुल्लुस्थो धर्मेशः परमो मडान् ।

वामेश्वराज्जटादेवो हरिश्चन्द्राद्दरीश्वरः ॥ १२ ॥

वृषध्वजो वृषेशश्च भवो वै वात्सनापथात् ।

भद्रकर्णार्णखिवः साक्षाद्भूमिङ्गाद्दुरेश्वरः ॥ १३ ॥

नेपालात्पशुपो देवो दारुक्षेत्रात्तु दण्डधृक् ।

उग्रः कनकलादुद्रालयाद्भद्रः समागतः ॥ १४ ॥

केदाराद् गर्भशानः सडस्त्राक्षः सुवर्णितः ।

सर्वमेध्याय्य सर्वेशः श्रीशेलात् त्रिपुरान्तकः ॥ १५ ॥

जालेश्वरात् त्रिशूली य काश्मीराद्विजयेश्वरः ।

आम्वातकाय्य सूक्ष्मेशश्चाण्डेशो मरुजाङ्गलात् ॥ १६ ॥

रुद्रकोटान्मडायोगी शूलटङ्कः प्रयागतः ।

मडप्रतो मडेन्द्राय्य मरुकोटान्मडोत्कटः ॥ १७ ॥

अयोगीशः पुष्कराय्य करवीरात्कपालभृत् ।

मालेश्वर् दीप्तिनाथो भूतेशाद् भस्मगात्रवान् ॥ १८ ॥

गङ्गासागरतो देवोऽमरेशोऽपि समागतः ।

विन्ध्याद् घरणिवाराडः कैलासाद् गाणनायकः ॥ १९ ॥

डेभूकुटाद् विरुपाक्षः पातालाद् छाटकेश्वरः ।

किरातेशः किरातारव्याज्जललिङ्गाज्जलेश्वरः ॥ २० ॥

अनलेशो वाऽवास्यादोङ्कारोऽमरकण्टकात् ।

देवकायादुमानाथो विरजस्काद् विरोचनः ॥ २१ ॥

लङ्काया मरुकेशानो गङ्गाद्वाराद् छिमेश्वरः ।

नकुलेशात्स्वयम्भूर्वे लङ्गुलीकात्परोडतः ॥ २२ ॥

सप्तगोदावरीतीर्थाद् भीमेओ भीमविह्वमः ।

कर्णिकाराद् गुणार्णवो त्रागतास्त्रि गदाधरः ॥ २३ ॥

भूर्भुवः स्वः पतिर्देवो गन्धमादनतः प्रिये ।

काश्या विश्वेश्वरो देव उमानाथः समागतः ॥ २४ ॥

समागतानि तीर्थानि देवतैः सः सत्पुत्रम् ।

द्रष्टुं नृसिंहपुरं वै सर्वार्थैकामरदुमम् ॥ २५ ॥

भीमायां पञ्चलस्तानामन्तरेण स्थितान्यलम् ।

अैकैकस्य मलत्वं हि मया व्याख्यातुमक्षमम् ॥ २६ ॥

अनन्तसिद्धिमापन्ना अेतेषु स्नानदानतः ।

मुक्ताः कति न जनेऽलं त्रिलोकेशोऽपि वै प्रिये ॥ २७ ॥

अत्राप्याप्या पुण्यतमा गीयन्ते नारदादिभिः ।

रः स्यं भीमरथ्याश्च सर्वेषां सर्वकामदम् ॥ २८ ॥

अेकदा मुनयः सर्वे तीर्थयात्रां चिकीर्षवः ।

वृन्दशो धरणीं येरुञ्जिमिषाः सर्वदर्शिनः ॥ २९ ॥

विश्वोमित्रो वामदेवो भरद्वाज ऋषुः कतुः ।

अगस्त्यः कण्व उत्तङ्गो देवलो भार्गवोऽसितः ॥ ३० ॥

व्यासाद्याः सः षडशः शिष्यैश्चरित्वाभुवत्रयम् ।

श्रान्ता अप्राप्तसन्तोषा बभूवुस्ते तदा प्रिये ॥ ३१ ॥

मार्गे तीर्थकथां स्वैरं कुर्वन्तो गुणबुद्ध्यः ।

मिथो विचारयामासुः किं श्रेष्ठं तीर्थमुत्तमम् ॥ ३२ ॥

कः काशीं कश्चनावन्ती केऽपि तीर्थान्यनेकशः ।

विवदन्तः प्रशंसतो नैवापुःस्थैर्यमात्मनः ॥ ३३ ॥

तेषु ज्ञानवतां राजा वसिष्ठो मौनमास्थितः ।

विज्ञापितो मुनिवरैर्मुने कस्मान्न भाषसे ॥ ३४ ॥

स प्रोवाच विवादे वो नास्त्येकोऽपि निर्यामकः ।

विनैकं नारदमृषिं मडाभागवतोत्तमम् ॥ ३५ ॥

ते तद्वाक्यं प्रशंसन्तः प्रोयुः क्वासौ स नारदः ।

पञ्चयित्वाभिलान् गूढः किं तीर्थमनुसेवते ॥ ३६ ॥

अेवं हि विचारपरा मनोयोगाद्धियोगिनः ।

विचिन्वाना ब्रह्मपुत्रं भीमातीरे स्थितं ययुः ॥ ३७ ॥

वीरासनास्थं विमलाम्बर सृजं विरागमानन्दभरेण पीवरम् ।
 भ्रूमध्यदृष्टिं परमं समाधिना विलोकयन्तं नरसिंहमात्मनि ॥ ३८ ॥

वीक्ष्य भावेन देवर्षिं ब्रह्मर्षिप्रवरा नताः ।
 आस्थिता परितो यत्र भीमा दक्षिणवाहिनी ॥ ३९ ॥

प्रोयुः प्राञ्जलयः श्रान्ता वयं देव मुनीश्वर ।
 अलब्धान्यत्र विश्रान्तिं प्राप्तास्तेऽतिकमादरात् ॥ ४० ॥

मूढानां क्लेशभिन्नानामस्माकं तीर्थवेदने ।
 संशयं वयसापोष्य सुभक्तुमिडाहसि ॥ ४१ ॥

नारद उवाच ।
 अहो ब्रह्मर्षयः पुण्या छित्वा मानं धियं पराम् ।
 श्रोतुं वाञ्छा यद्यस्ति वक्ष्ये वोऽसंशयं वयः ॥ ४२ ॥

पुरोक्तं ब्रह्मणो पित्रा पुत्रेभ्यो नः परं वयः ।
 यत्र विष्णुशिवौ युक्तौ नानारूपौ जगत्पती ॥ ४३ ॥

तत्र क्षेत्राणि तीर्थानि देवा मुक्तिः क्रिया क्लमम् ।
 तदहं मनसा ध्यात्वा सर्वतीर्थैकसङ्ग्रहम् ॥ ४४ ॥

ब्रह्मणो वचनादत्र वसामि सुभमादरात् ।
 अत्र तीर्थानि सर्वाणि क्षेत्राणि य मदर्षयः ॥ ४५ ॥

वसतिं करोति पुण्येयं भीमा दक्षिणवाहिनी ।
 अत्र भुक्तिश्च मुक्तिश्च पुरुषार्थोऽत्रपुष्कलः ॥ ४६ ॥

थयं भीमा मडादेवो नीरा साक्षाद्रमापतिः ।
 उभयोः सङ्गमो यत्र तत्रैवात्यन्तिकी गतिः ॥ ४७ ॥

येतद्भ्रुस्यं परमं निधानमिव पीठके ।
 गुप्तं भूगोलके धात्रा सर्वेषां मोक्षसाधनम् ॥ ४८ ॥

श्रीशिव उवाच ।
 श्रुत्वेदं नारदोक्तं वै दिव्यज्ञाना मदर्षयः ।
 ज्ञात्वा रउस्यं क्षेत्रेऽस्मिन्नास्थिता विश्रमं पदम् ॥ ४९ ॥

ततः प्रभृति बभूवुस्ते निर्भरानन्दमोदिताः ।
 श्रीनृसिंहस्थितिजुषः क्षेत्रस्यास्य प्रभावतः ॥ ५० ॥

याते डियति डाले तैर्लतसर्वेन्द्रियडियैः ।
 समाधिनिरतैः सर्वैर्दृष्टो वै मडाद्भुतम् ॥ ५१ ॥
 सर्वतीर्थानि मूर्तानि क्षेत्राणि य मडात्त्यंडो ।
 पूजयन्ति स्म नृडरि नीराभीमाम्भुसङ्गमे ॥ ५२ ॥
 डरिपूजाभराडोकात्पुण्यौधमुपलभ्य वै ।
 विघेरुः स्वेषु स्थानेषु नीडेषु पक्षिणो यथा ॥ ५३ ॥
 सायं प्रातश्च मध्याह्नेनृडरेः पूजनोदये ।
 सर्वतीर्थानि क्षेत्राणि द्रष्टुं यान्ति दिनेदिने ॥ ५४ ॥
 डत्यालोडयाद्भुतं सर्वे विस्मिता नृडरेः पदम् ।
 प्रशंसन्तो विघेरुस्ते स्वस्वमालयमादरात् ॥ ५५ ॥
 @डतिश्रीपद्मपुराणे श्रीनृसिंहपुरमाडात्म्ये श्रीशिवपार्वतीसंवादे
 भीमामधतीर्थवर्णनं नाम अष्टमोऽध्यायः ।

नवमोऽध्यायः

गोतीर्थं प्रथितं लोडे शृणु त्वं मृगलोचने ।
 यदाभ्यानं पितृगणैर्भुडा संस्तूयते सदा ॥ १ ॥
 प्रह्लादाय प्रसन्नाय प्रसन्नं जगतां पतिम् ।
 ययुर्दुष्टुं सुरेशानं मुनीन्द्राद्या वडूयशः ॥ २ ॥
 आडीर्णवलयैः पुष्यैः स्तुत्वा स्तोत्रैरनेकशः ।
 मडाभिषेकसम्भारं यडुस्ते परमादरात् ॥ ३ ॥
 पञ्चामृतानि सरितां पीठं पुण्यतमैर्जलैः ।
 ओषधीर्धरणीदेवी पीठं शेषोऽप्युपानयत् ॥ ४ ॥
 तदा डामदुडो गावो बभूवुर्वै सडस्रशः ।
 नारसिंहं समालोडय प्रस्तुतस्तनमन्धराः ॥ ५ ॥
 आगत्य चिन्तामणिना डृतं नीराजनं प्रिये ।
 वामे स्थितेन बडत्या तं ववर्षुः पायसीं सृतिम् ॥ ६ ॥
 पयसा स्नापयित्वेशं गावो दक्षिणतः स्थिताः ।
 मार्गयन्त्यो नृडरेः प्रसादं विमलाशयाः ॥ ७ ॥

तां समालोक्य संसिद्धिं येतसो भक्तिभावितम् ।
 उवायेदं प्रसन्नात्मा नृहरिर्भक्तवत्सलः ॥ ८ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

वरो वः श्रूयतां गावो भक्त्या तुष्टस्य मे परः ।
 भवतीभिः पयोधारा मुक्ता या मम मूर्धनि ॥ ९ ॥
 धारातीर्थं तदेवेदं गोतीर्थमिति विश्रुतम् ।
 भविष्यति मडापुण्यं पितृणां तोषकारणम् ॥ १० ॥

कुरुक्षेत्रे प्रयागे च गयायामन्यधामसु ।
 या तृप्तिःशतवर्षैःस्थाश्छाद्ये सा लभ्यते सकृत् ॥ ११ ॥

गोतीर्थे स्नानदानादि कुर्वतां वसतिः प्रिये ।
 कल्पान्ते मत्प्रसादेन भवेद्धि सन्निधौ मम ॥ १२ ॥

दक्षे कामदुखो वामे चिन्तामणिगणेश्वरः ।
 पृष्ठे कल्पद्रुमोऽश्वत्थः प्रियं मे त्रयमुत्तमम् ॥ १३ ॥

पर्वपर्वसु गोयात्रा यतुर्थ्यां गणपूजनम् ।
 मन्ववारेऽश्वत्थसेवा नियता सकृत्कारिणाम् ॥ १४ ॥

अढो तीर्थानि सरितो देवर्षिमनुजादयः ।
 गोतीर्थे स्नाततृभ्यर्थं पितृणां कामसिद्धये ॥ १५ ॥

श्रीशिव उवाच ।

आदेशमिममाकर्ण्य सर्वे गोपयसां हृदे ।
 यङ्कःस्नानानि दानानि पितृणां तृप्तिहेतवे ॥ १६ ॥

तदा प्रजानां पितरस्तत्क्षणादिव्यवर्षसः ।
 मूर्तस्तुष्टाःपुष्टदेहास्तुष्टुवृन्दहरिम्मुदा ॥ १७ ॥

यो लीलयात्मनिजगद्धितनोत्यनन्तः पुष्पाति निर्मलसुधानयनेन नित्यम् ।
 सधःस्वःपमडसाभिवृणोति सर्वं तस्याध तृप्तिकरणे कतमः प्रयासः ॥ १८ ॥

सर्वेषु देहेषु समं सदनन्तमाधं पूर्णो शिवं सदसतः परमेकसंस्थम् ।
 यस्त्वद्वितीयमुद्ययास्तमयादिडीनं शश्वत्प्रशान्तमभयं तमजं पुराणम् ॥ १९ ॥

यस्येक्षयैवपरिश्रुवति श्रुवसङ्घो नश्यत्यसौऽनीक्षित श्रेव तेन ।
 जानन्नपि प्रभुवरं न भजत्यसौ त्वां ङा ङा ङतः कथमढो तमसा विमूढः ॥ २० ॥

त्वं विश्वमूर्तिमतः पितामहो नः पूज्यः स्वधाभिस्नघः पश्चिपूर्णाकामः ।
 आत्मात्मना रमयसेऽस्य विभूतिभाजस्तत्ते गुरो विलसनं सुखिताय पुंसाम् ॥ २१ ॥
 अध प्रभो भवदनुग्रहतोऽतितृप्ताः सर्वे वयं पितृगणा न तथान्यतीर्थे ।
 जानीमहे करुणया यदीक्षसे त्वं तत्पूर्णातां नयसि नूनमभोधशक्ते ॥ २२ ॥
 त्वन्नाममन्त्रमडिमार्थपराः प्रशान्ताः स्वात्मावबोधभरपूर्वमनोविलासः ।
 कुर्वन्ति दृष्टिसुधयान्यजान्विमुक्तान् त्वं तृप्तिमुत्रयसि नः किमहोऽत्रयित्रम् ॥ २३ ॥
 अधप्रभृत्यवनाभिलकामन्दतत् त्वत्सन्निधौ स्थितामिडास्तु सुतुभये नः ।
 यत्राभिमज्जनसुदानसुतर्पणाद्यैस्तृप्तिर्भपितृषु कल्पशतायुतैर्वै ॥ २४ ॥
 यज्ञाय सर्वमतयेऽभिलदेवमन्त्रविप्राग्निंस्थितलविः कृलशुद्धिधाम्ने ।
 योगावबोधवपुषे गुणकामसीम्ने सर्वात्मनाभिलदृशे भृङ्गते नमस्ते ॥ २५ ॥
 श्रीभगवानुवाच ।
 अस्तुवः पितृ तृप्त्यर्थमेतद्गोतीर्थमुत्तमम् ।
 अेतत्संसेवनानृणां न कामानामातिग्रहः ॥ २६ ॥
 यदहं पयसां पूरैः प्लावितोऽत्र हि मूर्धनि ।
 सेवनात्तस्य तीर्थस्य दारिड्यं नोपजायते ॥ २७ ॥
 एयं भूः कामधुग्देवी कल्पवृक्षा महीरुहाः ।
 शिन्तामणिगणाः सर्वे दृषदो मत्परिग्रहात् ॥ २८ ॥
 अेवं मडाभिषेकेऽस्मिन्नभिषिक्तोऽस्मदादिभिः ।
 नीराजितो देवताभिः संस्तुतो मुनिसत्तमैः ॥ २९ ॥
 प्रार्थितोऽथ प्रसन्नात्मा प्रणतानन्दवारिधिः ।
 देवेशः स्थीयन्ता प्रीत्या सर्वेषां हितसिद्धये ॥ ३० ॥
 तथेतिताननुश्रुत्य लक्ष्मीमालिङ्ग्य लीलया ।
 सर्वरूपोऽनन्तशक्तिस्तत्रादृश्योऽभवत्क्षणात् ॥ ३१ ॥
 एतस्ततः प्रगृह्णातां सर्वेषां नः कृपानिधिः ।
 नभोरूपोऽवददेवो मुनयोऽहं वसामि वै ॥ ३२ ॥
 एदमेव मलद्रूपं व्योम मे सर्वकारणम् ।
 जपतां ध्यायतां नृणां कैवल्याद्यभिलार्थदमं ॥ ३३ ॥
 मन्त्रराजेन नाम्ना मां येऽत्र नित्यं स्तुवन्त्यहो ।

तेषां न चित्ततो दूरे भवामि ष्वापि सर्वगः ॥ ३४ ॥

अडमदृश्यरूपेण स्थितः सर्वान्तरात्मनि ।

पूजितो भावितः प्रेम्णा ददाभ्यात्मानमध्यजः ॥ ३५ ॥

यथा या सङ्गुती मूर्तिः प्रल्हादार्षप्रतिष्ठिता ।

तथा ददामि सत्कामाञ्चैवव्यमति वाञ्छितम् ॥ ३६ ॥

भवन्तः शक्तिभिः स्वाभिरत्र तिष्ठन्तु सर्वदा ।

रक्षाणायस्य परितः क्षेत्रराजस्य सत्तमाः ॥ ३७ ॥

धत्सुकृतवन्तं मुनिवराः प्राणम्य व्योमरूपिणाम् ।

शक्तीः स्वाः स्वाः प्रतिष्ठाप्य गताः स्वं स्वं पदं मुदा ॥ ३८ ॥

धत्ति तेऽभिहितो देवि गोतीर्थप्रभवो मुदा ।

सङ्क्षेपाद् विस्तरं वक्तुं न क्षमोऽहं कुतोऽपरे ॥ ३९ ॥

गोतीर्थप्रभवं त्वेतं ये पठन्ति द्रष्टोत्तमाः ।

नयन्त्याकल्पिकीं तृप्तिं पितृन् मम स्वरैः ॥ ४० ॥

@धत्ति श्रीपद्मपुराणे नृसिंहपुरमाहात्म्ये श्रीशिवपार्वतीसंवादे

गोतीर्थप्रभवो नाम नवमोऽध्यायः ।

दशमोऽध्यायः

श्रीशिव उवाच ।

गोतीर्थात्पूर्वतोदेवि भानुतीर्थमनुत्तमम् ।

तपस्तप्त्वा रविर्यत्र प्राप्तवान् ज्ञानमुत्तमम् ॥ १ ॥

तत्तीर्थमज्जनकृतां रवौ सूर्यग्रहणम् ।

ग्रहाः प्रशममायान्ति न विशत्यज्ञानजन्तमः ॥ २ ॥

सूर्य आत्मास्य जगतः प्रिये स्थित्वा महाप्रभः ।

आत्मावबोधसम्पन्नो नित्यं यत्र प्रकाशते ॥ ३ ॥

सर्वकामिकमेतद्धि तीर्थं सर्ववरप्रदम् ।

भवव्याधिहरं नृणां सेवनात्स्नानतर्पणात् ॥ ४ ॥

तस्याग्रे यङ्कतीर्थं हि प्रह्लादस्यावनाय यत् ।

हरिणा प्रेषितं यङ्कं यत्रोदितमनुत्तमम् ॥ ५ ॥

यङ्कतीर्थैकभक्तानां न भयं कालयङ्कजम् ।
 संसारयङ्कव्यावृत्तिर्नय कल्पेत पार्वति ॥ ६ ॥
 यङ्कावतारो नृडरिः सदा रक्षति वै जगत् ।
 भजतां कामदोऽत्यर्थं यथा कल्पद्रुमो नृणाम् ॥ ७ ॥
 नन्दकाण्यं य तीर्थं वै सर्वानन्दमनुत्तमम् ।
 तदग्रे पाशतीर्थं वै भवपाशनिङ्कन्तनम् ॥ ८ ॥
 तदग्रे वाङ्गलं तीर्थं कषर्णं कामसम्पदा ।
 तदग्रे मौसलं नाम दुःखपर्वतमर्दनम् ॥ ९ ॥
 अेतानि भीममत्रानि तीर्थानि परमाणि वै ।
 प्रत्येकं धनुषां पञ्चविंशत्या गणितं प्रिये ॥ १० ॥
 अन्यानि बहुशस्तीर्थान्यादृतानि सुरेश्वरैः ।
 पुराणेषु प्रपठ्यन्ते सर्वेषु प्राणवल्लभे ॥ ११ ॥
 सर्वेयं तीर्थत्रुपाभूः सर्वदेवमयोडरिः ।
 सर्वागमरसा भीमा नीरा सर्वङ्गलौघिनी ॥ १२ ॥
 स्नातव्यं सङ्गमे नित्यं तर्पणीया द्विजेश्वराः ।
 पूजनीय नरडरिः प्राप्तव्यं परमं पदम् ॥ १३ ॥
 अत्र तीर्थानि सर्वाणि मन्त्रा एतत्र प्रतिष्ठिताः ।
 देवता नृडरिर्न किमन्यदवशिष्यते ॥ १४ ॥
 स्नानं दानं तर्पणं य पुमान्यत्र करोति यः ।
 सर्वतीर्थोद्भवं पुण्यं प्राप्नुयात् स पदे पदे ॥ १५ ॥
 @छति श्रीपद्मपुराणे नृसिंहपुरमाहात्म्ये श्रीशिवपार्वतीसंवादे
 भीमाम्गमतीर्थवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ।

अेकादशोऽध्यायः

दैव्युवाच ।
 विचित्रमिदमाभ्यानं तीर्थानां भगवन्मुष्पात् ।
 श्रुतं पापहरं पुण्यं सर्वेषां मोक्षसिद्धिदम् ॥ १ ॥
 छदानीं कथय स्वामिन्यात्रानिर्णयमुत्तमम् ।

यं विज्ञाय नरो याति क्षेत्रं पुण्यकृतं वरम् ॥ २ ॥

श्रीशिव उवाच ।

यात्रां सांवत्सरीं देवि मासां नित्यां तथा शृणु ।

नृदरेः प्रीयते या छि कृताः पूर्वमहर्षिभिः ॥ ३ ॥

जयन्त्यां माधवे शुक्ले भूते पाते य स्वातिभे ।

यात्रा सांवत्सरी कार्या वार्षिकी सिद्धिमिच्छता ॥ ४ ॥

तस्यां स्नानजपध्यानपूजावनतर्पणैः ।

कोटियागकृतं स्कीतं भुक्त्वा यान्ति उदरेः पदम् ॥ ५ ॥

रामस्य कृष्णस्य जयन्त्यां वा सर्वासु शिवरात्रिषु ।

यात्रा कार्या जयन्तीवत्तत्रोपोषणतत्परैः ॥ ६ ॥

यदा दैत्यो उतः सायं हरिणा सिंहउपिषा ।

तस्मिन् कावेऽनिशं देवो दृष्टो हन्ति जनुःशतम् ॥ ७ ॥

पर्वपर्वसु गोतीर्थे स्नानं पूजादरेः परा ।

सङ्कातित्रयार्कषु भानुतीर्थे तथैव च ॥ ८ ॥

सोमश्रवणयोगे तु प्रह्लादस्य हरिः स्वयम् ।

दर्शयामास सुरुपं तत्र यात्राछि मासिकी ॥ ९ ॥

सायं प्रातर्मध्याह्ने वै यात्रा दैनन्दिनी मता ।

सर्वकल्याणजननी सर्वाघौघविनाशिनी ॥ १० ॥

जयन्त्यः शिवरात्रीश्च तथा हरिदिनानि वै ।

सद्योपोष्याणि सुधिया जन्मसाहस्यमिच्छता ॥ ११ ॥

अेतासु सर्व पापानि तिष्ठत्यन्नाश्रयेण वै ।

तस्मात्सर्वात्मना धीमानेतासूपवसेत् सदा ॥ १२ ॥

नवमी चैत्रशुक्लस्य श्रावणस्यासिताष्टमी ।

श्रवणद्वादशी भाद्रे राघे शुक्लचतुर्दशी ॥ १३ ॥

अनुराधोत्तरापुष्यरोहिणीश्रवणैर्युता ।

अेकादशी द्वादशी वा मघायुक्ता चतुर्दशी ॥ १४ ॥

अेतासु पुरुषो धीमान् नाश्रीयात् किमपि प्रिये ।

अन्नमश्रु प्रमादेन याति धोरांस्तु नारकान् ॥ १५ ॥

पूजाडोमस्तुतिगतं जागरो ब्राह्मणार्थनम् ।
 उपवासः पारणान्ते विधिः साधारणोऽपि ॥ १६ ॥
 नित्यं पूजां उदरेः पश्यंस्तीर्थाणां कृत्वामाप्नुयात् ।
 प्राप्नुया वै यज्ञकृत् पश्यन्नीराजनं उदरेः ॥ १७ ॥
 नैवेद्यसमये देवं यः पश्यति विमूढधीः ।
 सर्वापराधमलिनो दृश्योऽसौ यमकिङ्करैः ॥ १८ ॥
 नैवेद्यान्ते तु नृदरिं सुप्रसन्नं विलोकयन् ।
 तीर्थकोटिकृत् लब्ध्वा धन्यजन्मा भवेन्नरः ॥ १९ ॥
 अपराधकृतां पुंसां तीर्थे वासो न शक्यते ।
 तीर्थे पापकृतां यस्मात्सुभं नास्ति युगेष्वपि ॥ २० ॥
 परापवादनिरता हिंसा ये दृष्टप्रतिग्रहाः ।
 दुराचारा नरास्तेषां तीर्थे वासो न योत्तमः ॥ २१ ॥
 तीर्थे प्रवेशमापन्नाः सर्वे निष्पापपञ्जराः ।
 तीर्थे वासकृता मर्त्या अध्यमर्त्या मताः शिवे ॥ २२ ॥
 तीर्थे पापकृतां घोरां विष्वक्सेनस्य यातनाः ।
 पश्यतां तु नृदरिं भक्त्या यमदूता न गोचराः ॥ २३ ॥
 नृसिंहनामविध्वस्तपापकञ्चुकनिर्मलाः ।
 प्रयान्ति नृदरेर्लोकं योगिनामपि दुर्लभम् ॥ २४ ॥
 @ॐति श्रीपद्मपुराणे नृसिंहपुरमाहात्म्ये श्रीशिवपार्वतीसंवादे
 यात्रानिर्णयवर्णनं नाम अेकादशोऽध्यायः ।

द्वादशोऽध्यायः

दैव्युवाच ।
 श्रुतोऽयं निर्णयो देव यात्रायाः परमोत्सवः ।
 मङ्गलानां नरो यस्मिन् प्राप्यते लीलया पदम् ॥ १ ॥
 छद्मनीं श्रोतुमिच्छामि उदरेः पूजाविधिं परम् ।
 येनासौ पूजितस्तुष्टो ददात्यात्मानमीश्वरः ॥ २ ॥

श्रीशिव उवाच ।

देवि पूजाविधेरस्थानन्तस्थान्तो न विद्यते ।
सर्वार्थैकंभुजस्यास्य सर्वप्रत्ययसाक्षिणः ॥ ३ ॥

तथापि छितकामायास्तव प्रेम्णा नृणां प्रिये ।
वदामि सूत्रतो देवि पूजकममनुत्तमम् ॥ ४ ॥

त्रिविधो योग एवस्य वैदिको मिश्रतान्त्रिकौ ।
अधिकारविभेदेन कथितो हरिणा मम ॥ ५ ॥

वेदप्रयोगतो वेद्यस्तान्त्रिकस्तन्त्रशासनात् ।
उभयानुष्ठितो मिश्र इति जानीहि तत्त्वतः ॥ ६ ॥

येतेष्वेकेन नृहरिं मन्त्रराजैर्यज्ञरः ।
प्राप्नोति निष्कलां सिद्धिमभीष्टामात्मदेश्वरात् ॥ ७ ॥

प्रतिमायां जले वायौ वन्द्यौ हृदि तथा प्रिये ।
आकाशे स्वात्मनि प्रेम्णा यज्ञेन्तृहरिं पुमान् ॥ ८ ॥

स्वात्मन्यात्मतयात्मानमाकाशे विद्यदात्मना ।
तत्तत्तोषेण लोकेषु सर्वान्तर्यामिनिष्ठया ॥ ९ ॥

हृदिभावार्पणैरग्नौ उविषा येष्टयानिले ।
जले जलोपयारेण पूजयेन्नृहरिं मुदा ॥ १० ॥

प्रतिमा सैकती लेप्या लेप्या दार्वी शिलामयी ।
मण्डिप्या धातुमयी पार्थिवेतीथमष्टधा ॥ ११ ॥

येतास्वावाहनोद्भासा उक्तौ पूजाविधिं शृणु ।
लेप्यालेप्यापार्थिवासु सस्नानं मार्जनं प्रिये ॥ १२ ॥

न गन्धलेपो लेप्यायामन्यः साधारणो विधिः ।
अेष जङ्गमरूपासु कथितस्तत्त्वतो विधिः ॥ १३ ॥

स्थावरासु न चार्यासु विसर्गावाहन प्रिये ।
पूर्वमेव प्रतिष्ठा हि जाता देवस्य पार्वति ॥ १४ ॥

चरास्वपि य शैलासु शालग्रामादिषु स्फुटम् ।
हरेर्मम गणेशस्य तव साध्यास्तथैव भोः ॥ १५ ॥

अत्रैव भक्तराजेन स्थावराभूर्तिस्थापनम् ।

कृतं पूजाविधानेन तन्मे निगदतः शृणु ॥ १६ ॥

प्रातः शौचं विधायाद्यौ दन्तानाशोध्द्य मन्त्रवान् ।
स्नानान्मृदाद्विभिः सर्वैर्मन्त्रैर्वारुणवैषणवैः ॥ १७ ॥

वाससी परिधायाथ कृतसन्ध्यादि स्थिक्यः ।
समुपः स्वस्थ आसीत् पूजाभारैः सुसम्भृतैः ॥ १८ ॥

प्रिये कृत्वा न्यासविधिं प्राणानायम्य वाज्यतः ।
शोधयेद् वायुतेजोभ्यां पिण्डं पीयूषशुवनम् ॥ १९ ॥

दृत्पद्मकर्णिकामध्यं दृढयाकाशमन्चुरम् ।
नादान्ते भावयेदीशं ज्योतिरूपमण्डितम् ॥ २० ॥

तेन संयुक्तदृढयो निर्मलो गगनोपमः ।
सर्वदेवाधिपतां तां मूर्तिं ध्यायेद् विशुद्धधीः ॥ २१ ॥

सूक्ष्मात्सूक्ष्मतरं देवं भावयन् परमात्मनम् ।
शनैरग्रस्थितां मूर्तिं ध्यायेद् विधिपूर्वकम् ॥ २२ ॥

मूलेन मन्त्रराजेन व्यूढे षोडशशक्तिभिः ।
युक्तं यज्ञेन्द्ररिं पीठार्थनविधानतः ॥ २३ ॥

महायङ्कमेणस्थं कुर्यादावरणानि वै ।
ब्रह्माविष्णुशिवादीनां मन्त्रराजात्मकानि च ॥ २४ ॥

प्रत्येकावरणे श्रीशं योगपीठस्थितं हरिम् ।
पूजयेत्पर या भक्त्या मोक्षसाधनलिप्सया ॥ २५ ॥

पादार्यायमनस्नानवस्त्रसूत्रविभूषणैः ।
गन्धमाल्याद्विभिर्धूपैर्नैवेद्यैः षड्रसैः सद्यः ॥ २६ ॥

कृतताम्बूलभोगाद्यैर्गातैः स्तोत्रैः सुमङ्गलैः ।
तौर्यत्रिकैः पुराणाभ्याज्ञानादेशैरनेकशः ॥ २७ ॥

छत्रयामरकैर्यनैर्व्यजनैर्पण्डितैः ।
नानोपहारबलिभिः सामनीराजनाद्विभिः ॥ २८ ॥

अन्यैर्मंडोपचारैश्च नानाविभवविस्तरैः ।
प्रदक्षिणाभिर्नतिभिश्चार्थयित्वा क्षमां गुरुम् ॥ २९ ॥

पुष्पाञ्जलि समयते शेषं देवाज्ञया मुदा ।

द्विजातिभ्यो विभज्याथ गृहणीयान्मोक्षसिद्धये ॥ ३० ॥

देवानग्नि विप्रांश्च पूजयेद्यः समाहितम् ।
सर्वाङ्गमानवाप्नोति कैवल्यमपि वै पुमान् ॥ ३१ ॥

देवात्रो पुष्पवाटी यो कुरुते भक्तितो नरः ।
यावत्पुष्पदलाग्राणि तावत्कल्यं स नाकभाङ् ॥ ३२ ॥

देवपूजासु निर्वाहवृत्तिं यः कल्पयेत् सुधीः ।
दिने दिनेऽश्वमेधस्य कृलं तस्य न संशयः ॥ ३३ ॥

शुद्धार्द्रारेण सर्वेष्टं प्राप्य भोगान् प्रतिष्ठया ।
अर्थयाप्नोति वैकुण्ठ त्रयेणाप्नोति सद्गतिम् ॥ ३४ ॥

यस्तु वै द्विजवर्याणां वृत्तिं नाशयते कुधीः ।
यावत्लोमानि देहेऽस्य तावत्कल्यं स नारके ॥ ३५ ॥

धृति ते सर्वमाभ्यातं गुह्यं यन्मोक्षसाधनम् ।
नृदरेः पुरमाहात्म्यं किमन्यश्नोतुमिच्छसि ॥ ३६ ॥

देव्युवाच ।
स्वामिन्महोत्तमं क्षेत्रं नृदरेः पदभूषितम् ।
अेतन्माहात्म्यमाकर्ण्य धीर्मे पुष्टिं परं गता ॥ ३७ ॥

अत्र स्थेयं भगवता मयासह हितेच्छया ।
जनानां पुण्यकामानां मार्गं दर्शयता गुरो ॥ ३८ ॥

श्रीशिव उवाच ।
शिवे जानीहि नृदरौ त्रयो देवा वयं सदा ।
निवसामो जनानां हि हितार्थाय न संशयः ॥ ३९ ॥

अत्र मां वा विधिं विष्णुं भेददृष्ट्याभिमन्यते ।
तेषां कल्पशतेनापि न सिद्धिः पारमार्थिकी ॥ ४० ॥

देहाकारो भवेद्ब्रह्मा नाममात्रो हरिः स्वयम् ।
पूजाभिमानी रुद्रो हि त्रयमात्मैव केवलम् ॥ ४१ ॥

अेतन्मतं मे जानन्ति सनकाद्या मधुर्षयः ।
मरीच्याद्याश्च मनवो लोकपालाः भगेश्वरः ॥ ४२ ॥

गन्धर्वाप्सरसो नागाः प्रल्हादाद्यास्तथासुराः ।

किं देवाः किन्नरा यक्षा रक्षः किं पुरुषादयः ॥ ४३ ॥
 सर्वे स्वलाभसन्तुष्टा अन्ते यास्यन्ति सद्गतिम् ।
 मुक्ता वै बहवः सिद्धा अतेनैव मतेन मे ॥ ४४ ॥
 य अेतदवजानन्ति मूढा देहात्ममानिनः ।
 न भवेन्मुक्तता तेषां त्रिषु कालेष्वपि प्रिये ॥ ४५ ॥
 अथापि उपवानग्रे देवस्य पार्श्वयोः ।
 त्वया तिष्ठामि मध्ये य सर्वेषां सुभ्रुतेव ॥ ४६ ॥
 अेतत्पुण्यतमाभ्यानं प्रयतः श्रुशुयात्पठेत् ।
 सर्वान् भोगवरान् भुक्त्वा प्रान्ते नृहरिमाप्नुयात् ॥ ४७ ॥
 सर्ववेदेषु यत्पुण्यं सर्वतीर्थेषु यत्फलम् ।
 सर्वपूजासु यत्प्रोक्तं प्राप्नुयादस्य कीर्तनात् ॥ ४८ ॥
 सूत उवाच ।
 अेवमुक्त्वा शिवो गौरीं प्रेमशालिङ्ग्य मुद्यायुताम् ।
 उदरे नृहरेर्मूर्तेः प्रविवेश द्योदधेः ॥ ४९ ॥
 अेवं भोः कथितं गुड्यमितिहासेन सत्तमाः ।
 नृणां निःश्रेयसार्थाय सर्वकामौघसिद्धये ॥ ५० ॥
 अेतत्पुण्यतमाभ्यानं व्यासेन परिकीर्तितम् ।
 ज्ञानवैराग्ययुक्ताय पुत्राय शुकाय वै ॥ ५१ ॥
 श्रुशुयात् कीर्तयेद् यो वा नृसिंहपुरवर्णनम् ।
 ध्यार्णवस्य नृहरेः सायुज्यपदमर्हति ॥ ५२ ॥
 व्यास उवाच ।
 धति सूतात्समाकर्ण्य माहात्म्यं पुरसम्भवम् ।
 प्रशंसन्तो मुद्यायुक्तास्तं प्राणभ्य ययुर्गुडान् ॥ ५३ ॥
 नृसिंहपुरमाहात्म्यं शृणोति पठतीह यः ।
 किं तस्यान्येन पुण्येन मुक्तोऽसौ भवबन्धनात् ॥ ५४ ॥
 किमत्र भङ्गनोक्तेन वर्तमानोऽपि सर्वदा ।
 न विपन्ति द्युभलेशेन स नरो नात्र संशय ॥ ५५ ॥
 धति श्रीपद्मपुराणे श्रीनृसिंहपुरमाहात्म्ये श्रीशिवपार्वती

संवादे उरिपूजाविधिर्नाम द्वादशोऽध्यायः ।

ॐ तत्सत् ।

एति श्रीनृसिंहपुरतीर्थमहिमावर्णनं सम्पूर्णम् ।

Proofread by Manoj Kumar Barman

——
Shri Nrisimhapuratirthamahimavarnanam

pdf was typeset on August 11, 2025

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

